

Limited Online#3 โลกนี้ไม่ใช่ที่ว่าง

akeove : เขียน

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 808

Limited Online โลกนี้มันมีจำกัด เล่ม 3

เขียนโดย akeove

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2556

ISBN 978-616-00-0826-1

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือเด็กและวรรณกรรมเยาวชน : สุรียกาณฑ์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : ประดับเกียรติ ตุมประธาน วิญญู กุ๊กสิงห์

พิสูจน์อักษร : อดภา อนันทานนท์

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก/ภาพประกอบ : Mistering

รูปเล่ม : กระดาษดี คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุวิศรุต โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาทร์ ฟองไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทัย

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 300 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษลึบกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

 สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ให้
www.thaibookrecommnd.com

 Green Read
www.greenread.com

พิมพ์โดย
กร:ณายกนอบสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำ

สวัสดีครับ แฟนนิยายทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งใน **ลิมิเต็ด** ออนไลน์ เล่ม 3 ซึ่งถือว่ามาถึงเกือบครึ่งทางแล้ว แต่ยังเป็นแค่จุดเริ่มต้นการผจญภัยของอาเรสเท่านั้น

ในเล่มนี้ ผู้อ่านทุกท่านจะได้พบเจอกับกลุ่มเกมเมอร์มืออาชีพที่รวมตัวกันภายใต้บัญชาการของก๊อดออฟเฮลล์ ผู้พยายามสร้างดินแดนมิคัลลัญญ์บนทวีปเรตมูน อาเรสจึงต้องเข้าปะทะอย่างห้าวหาญ เพื่อหยุดยั้งภัยพิบัติที่อีกฝ่ายกำลังก่อขึ้น

แม้เรื่องราวจะกำลังเข้มข้นเดือดระอุด้วยเพลิงแห่งสงคราม แต่อาเรสก็ยังคงได้พบพานเพื่อนร่วมทางคนใหม่ที่ทำให้ชีวิตของเขาเต็มไปด้วยความสดใส เช่น เหมยฮัว คู่หมั้นสาวของทูซา ซึ่งท้ายสุดทั้งสองต่างก็เปิดเผยตัวตนที่แท้จริง ทำเอาพวกอาเรสถึงกับตื่นเต็นต่อฐานะของอีกฝ่าย และคนทั้งสองจะกลายมาเป็นผู้ช่วยคนสำคัญของพวกเขา

อีกทั้งยังมี ลีโอน่า แวมไพร์สาวอายุพันปี ผู้เป็นทั้งอาจารย์และคนสำคัญของเรนเน่กับเซลฟี อาจารย์สาวชาวแวมไพร์นางนี้ มีนิสัยโดดเด่นและฉลาดเฉลียวไม่แพ้รูปโฉมอันงดงาม นางจะมาเป็นอาจารย์ของชายหนุ่มทำให้เขาเติบโตพร้อมเข้าสู่ศึกอันยิ่งใหญ่ที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพันทุกวินาที

นอกจากเหล่า NPC แล้ว อาเรสยังได้พบกับ คาวาอิ เกมเมอร์สาวฉายาปริตตีคควีน ผู้นำवादหวั่นในหมู่เกมเมอร์อาชีพบนซาร์จ เธอเข้ามาในเกมลิมิเต็ดออนไลน์เพื่อตามล่าศัตรูตัวฉกาจ อาเรสต้องปะทะกับเธอผู้นี้ แต่ท้ายที่สุดทั้งเขาและเธอกลับหันมาร่วมมือร่วมใจฝ่าฟันอุปสรรคไปด้วยกัน

ในคืนนี้อาเรสจะได้พบเจออดีตพหูสูตแห่งยุทธภพ และเริ่มเรียนรู้ถึง
หกพรสวรรค์ของเหล่าเกมเมอร์ ที่ทำให้เหล่าเกมเมอร์มีอาชีพน่าสะพรึงกลัว
เสียยิ่งกว่าจอมยุทธ์ชั้นแนวหน้าของทั้งสภาจอมยุทธ์และสภามาร เขาจึง
เรียนรู้พรสวรรค์ของเหล่าเกมเมอร์ เพื่อต่อสู้กับพวกของก็อดออฟเฮลล์

แต่เพราะมีบุคคลอยู่หลังมาน เช่น วินเซ็นต์ ซึ่งได้นำกองกำลังของตน
มีทั้งซิลเวอร์จีเนียสและเหล่าอันเซนผู้กล้าแกร่งเป็นขุมกำลังสำคัญ เข้ามา
แก่งแย่งชิงอำนาจกับก็อดออฟเฮลล์ด้วยไฟตายที่ซ่อนเอาไว้ ก่อเกิดเหตุการณ์
ไม่คาดฝันนานับการในหมู่บ้านเรนเดียร์

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์และบรรณาธิการ พี่ระดับเกียรติ
ตุ้มประธาน ที่ยังคงให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าได้เป็นนักเขียนนิยายมาจนถึงทุกวันนี้
รวมถึงเหล่าแฟนนิยายทุกท่านที่ช่วยสนับสนุนข้าพเจ้ามาตลอด

ข้าพเจ้าขอฝากอนาคตของนิยายเรื่องนี้ไว้ในมือของทุกท่าน หวังว่า
ทุกท่านทั้งหลายจะสนุกสนานกับการผจญภัยครั้งใหม่ของอาเรสกับ
เพื่อนพ้องในเล่ม 3 นี้

akeove (เอกไอวี)

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy

ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

www.satapornbooks.com

“ห่อล้านคัมภีร์”

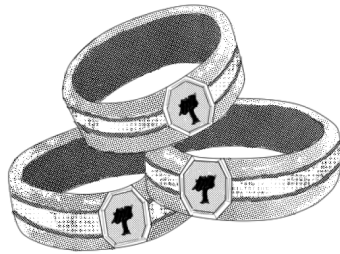

“เพราะเจ้า...ได้หล่นลงมา
ในสแทรกทิกิซของข้าเสียที”

7

Raindear

ณ กิลด์ยูนิเวิร์ส สถานที่ปลูกกิลด์ทรีเพียงแห่งเดียวบนทาร์ซ

หมู่พฤกษาหลากสีต้นพรางพรางามตระการตาเหมือนตอบรับการเกิดใหม่ของกิลด์ทรีต้นน้อย มาเธอร์ทรีที่แผ่กิ่งก้านสีเขียวปกคลุมทั่วอาณาบริเวณได้ปล่อยละอองแสงสีขาวดุจสายพิรุณให้โปรยปรายลงสู่ผืนแผ่นดิน

วู้ง!!! ทันทีที่ละอองแสงเหล่านั้นกระทบถูกกิลด์ทรีต้นโต กิลด์ทรีต้นนั้นจะเกิดประกายเรืองรองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเติบโตหรือหดลง

ทว่าชายหญิงคู่หนึ่งที่สวมผ้าคลุมสีดำกำลังโอบกอดกันด้วยความเกษมสำราญ ปากของทั้งสองกำลังแตะสัมผัสและเบียดเสียดอย่างนุ่มนวลไปตามธรรมชาติของคนรัก ชั่วครู่หนึ่งชายหนุ่มก็เลื่อนมือทั้งสองข้างไปจับหัวไหล่ของอิสตรีผมสีทอง

เขาค่อยๆ ดันร่างบางขึ้นอย่างเชื่องช้า ทั้งที่ยังมีความอวลและปรารถนาอัดแน่นอยู่เต็มอก แต่เขาต้องยับยั้งจิตใจตนเองให้ได้ เพื่อไม่ให้เกิด

การชิงสุกก่อนห่าม อันจะเป็นการผิดประเพณีอันดีงามของจอมยุทธ์ที่ตั้งกติกาสภาจอมยุทธ์บนชาวงั

ดวงตาสีทองของแวมไพร์สาวค่อนข้างบึ้งใส่เขา ริมฝีปากอึมเิบเผยอขึ้น เปล่งเสียงแงงอน “ฉันทำอะไรผิดเธอ”

อาเรสหันหน้าไปด้านหลังขวา สองมือพยายามหยุดยั้งไม่ให้เปลือยถึงเธอ กลับเข้ามาทอด เพราะเขามั่นใจว่าหากสนิทชิดเชื้อกับเธอแน่อีกครั้ง เขาจะไม่สามารถฝืนดึงสติกลับมาได้อีกตลอดกาล

“ไม่ เพียงแต่แค่ผมอยากจะไปพบเจอพ่อแม่ของเธอเน่ก่อน และทำพิธีแต่งงานอย่างถูกต้องตามประเพณี” เสียงลั่นของชายหนุ่ม

“คิกๆ” คุณหนูแวมไพร์หัวเราะอย่างรำเริง เธอใช้สองมือเลื่อนมือของเขากออกจากหัวไหล่ที่ละนิด ก่อนจะโน้มร่างลงมาจับแก้มซ้ายของชายหนุ่ม อย่างแผ่วเบา แล้วกระซิบข้างหู “ตาบ้า! ฉันเองก็ไม่ได้กะไปถึงขั้นนั้นซะหน่อย พ่อคนทะเล้ง อีๆ”

อาเรสรู้สึกใบหน้าร้อนผ่าว เขาแทบจะเอาศีรษะมุดแผ่นดินหนีเพื่อดับความอายที่เกิดขึ้นในเวลาอันสั้น แวมไพร์สาวลุกขึ้นยืนแล้วยื่นมือซ้ายมาให้เขา “รีบลุกขึ้นมาสิ พวกเราจะต้องตั้งชื่อกิลด์อีกนะคะ คุณหัวหน้ากิลด์”

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อตั้งสมาธิก่อนจะหันหน้ากลับไปมอง อีสตรีแสนสวย เธอยืนอยู่ท่ามกลางละอองแสงสีขาวจิ้งยั้งดูงดงามมากขึ้น สองแก้มแดงระเรื่อ ดวงตาทอแววอ่อนโยน จนทำให้เขาไม่รู้ว่ตนอยากจะทำอะไร กับคุณหนูแวมไพร์เบื้องหน้ากันแน่

จู่ๆ ดวงตาของเธอพลันเปลี่ยนเป็นเย็นชา “สรุปว่ายังไม่อยากตั้งชื่อกิลด์ เธอ”

สิ้นวจา แวมไพร์สาวก็ย่อเข่าลงมานั่งคร่อมบนตัวเขา สองมือของเธอเลื่อนมาแตะใบหน้าของเขาอย่างนุ่มนวล ก่อนจะบิดตาลง ทำให้ชายหนุ่มรีบหลับตาขวาตามโดยเร็ว

เยียะ!!! สองแก้มของเขาถูกตบอย่างแรง ทำให้ชายหนุ่มต้องลืมตาขวาขึ้น รู้สึกได้ถึงแก้มที่บวมเป่ง

“ตาบ้า! ไหนบอกว่าอยากทำหลังแต่งงานไง ต้องช่วยตามหาแม่ฉันให้เจอก่อนด้วยนะ” ใบหน้าของเรนเน่แดงปลั่ง เธอเบ้าปากไปทางซ้ายด้วยความไม่พอใจก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วยื่นมือซ้ายมาอีกครั้ง “รีบมาตั้งชื่อกิลด์กันเถอะ พวกเราจะต้องทำอะไรต่ออีกเยอะหลังจากนี้ ส่วนเรื่องจูบเอาไว้ก่อนนอนนะ ฉันจะให้จูบฝันดี”

น้ำเสียงหวานช่วงทำยาทำเอาหัวใจของเขาเต้นตึกตัก สายตาของชายหนุ่มประสานกับแวมไพร์สาวที่จ้องมา เธอชักมือซ้ายกลับไปงอนิ้วที่ละนิ้ว พลังพูด “หลังจากนี้ยังต้องไปเปลี่ยนขนาดรถมาราคัส หาโรงศพขนาดพิเศษให้ฉันกับลูกสาว แล้วก็ชื่อ...กับชื่อ...”

อาเรสแทบไม่ได้ฟังในสิ่งที่เธอบอก เนื่องจากเขากำลังสงบสติอารมณ์ของตนด้วยเคล็ดวิชาทั้งหมดที่มี ขณะที่เธอยังคงนับนิ้วไปอีกหลายสิบรอบ สองมือของชายหนุ่มก็ยื่นขึ้นขึ้นไปอยู่ในท่านั่ง แล้วค่อยลุกขึ้นยืนเบื้องหน้าของแวมไพร์สาว

“เรนเน่ก็ตั้งชื่อกิลด์เลยสิ” ชายหนุ่มโพล่งขึ้น เขาหันมองไปยังกิลด์ที่เริ่มต้นอื่นๆ ที่กำลังเปล่งแสงหลากสีล้วน เพราะละอองแสงสีขาวยที่ตกลงมาจากเบื้องบน จนกระทั่งไล่สายตาไปพบกิลด์ที่ริสีเยียวต้นหนึ่งที่มีความสูงประมาณสามเมตร มันกำลังมีขนาดเล็กกลงและค่อยๆ แตกสลายหายไป “เรนเน่! นั่นเกิดอะไรขึ้น”

มือขวาของอาเรสชี้ไปยังด้านขวาที่กิลด์ที่เริ่มต้นนั้นเคยอยู่ บัดนี้มันกลายเป็นแค่พื้นที่โล่งและเริ่มมีขนาดหดเล็กลงเรื่อยๆ แขนซ้ายของเขาพาดันโดนเรนเน่เข้ามาโอบกอดไว้แน่น จนชายหนุ่มหันไปมองทั้งที่รู้สึกขัดใจกับหน้าอกของร่างบางที่กระทบถูดันแขนของเขา

“นั่นคือการล่มสลายของกิลด์” เสียงของคุณหนูแวมไพร์เต็มไปด้วยความโศกเศร้า เธอเอียงศีรษะมาซบหัวไหล่ซ้ายของเธอ “ฝนที่พวกเราเห็นอยู่เรียกว่า เรนนิวส์ สิ่งนี้จะคอยบอกข้อมูลใหม่ทุกๆ หนึ่งชั่วโมง”

“พวกเขาบูบกิลด์หรือ?” อาเรสยังคงมองผืนดินแห่งนั้นมาตลอด บัดนี้มันกลายเป็นผืนดินว่างเปล่าที่มีขนาดเล็กเท่ากำมือ

“กิลด์ทรีคือตัวแทนของทุกชีวิตในกิลด์” เสียงของเรนเน่ดูหุดหู่ เธอโอบกอดเขาแน่นขึ้น “หากสมาชิกระดับสามตาย จะเป็นเพียงแค่ไปไม่ร่วงหล่น แต่ถ้าเป็นสมาชิกระดับสองตาย กิ่งไม้จะหักลง”

อาเรสเบิกตาขวากว้าง เขาไล่สายตาไปมองกิลด์ทรีอีกหลายต้นที่กำลังแตกสลายไปเช่นเดียวกัน ชายหนุ่มรีบถาม “สมาชิกระดับหนึ่ง คือหัวหน้ากิลด์และรองหัวหน้ากิลด์ใช่ไหมเรนเน่”

แวมไพร์สาวไม่ได้ตอบวจา เธอเพียงดึงเขาไปยืนอยู่หน้ากิลด์ทรีต้นน้อยที่เพิ่งเกิดเมื่อครู่ “หากที่รักตายโดยไม่ทันส่งมอบตำแหน่งหัวหน้ากิลด์ให้ใคร ฉันจะขึ้นมาเป็นหัวหน้ากิลด์แทน กิลด์ทรีต้นนี้ก็จะไม่แตกสลาย”

คุณหนูแวมไพร์ปล่อยแขนออกจากเขาแล้วลงปอนั่งยองๆ อยู่เบื้องหน้ากิลด์ทรีที่มีความสูงเพียงแค่หนึ่งฟุต ลำต้นสีน้ำตาล ใบสีเขียวเข้ม แวมไพร์สาวเอ่ยเสียงแหบแห้ง “แต่ถ้าทั้งฉันและที่รักตายพร้อมกันโดยยังไม่ได้ส่งมอบตำแหน่งให้ใคร กิลด์ทรีต้นนี้ก็จะหายไปแบบ...”

อาเรสเข้าใจความหมายของเธอทันที เขาย่อตัวลงไปสวมกอดแวมไพร์สาวจากด้านหลัง เพียงสองมือโอบร่างของเธอเข้ามาในอ้อมกอด เรนเน่ก็หยุดกล่าววจาและทิ้งศีรษะลงบนไหล่ซ้ายของเขา

“กิลด์ทรีของพวกเราจะไม่วันสลายไป เชื้อดี ขนาดผมถูกรอยัลซอร์ดแทงทะลุหลังยังไม่ตายเลย ฮ่าๆ” ชายหนุ่มพยายามคิดเรื่องตลกให้มากที่สุด สลายตาจับจ้องไปรอบด้าน มองเรนนิวส์ที่หยุดตกลงมาแล้ว

“มุกนี้ไม่ตลกเลยนะ” คุณหนูแวมไพร์ส่งยิ้มเบื่อบ้าง มาให้ ทำเอาชายหนุ่มหน้าชา รีบเบือนหน้าไปทางขวา ร่างบางที่อยู่ในอ้อมแขนยกสองมือขึ้นมากุมสองมือของเขาไว้แน่น ก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเอียงอาย “แต่ฉันก็ชอบนะ เรามาตั้งชื่อกิลด์ทรีที่เป็นเหมือนลูกชายของเรากันเถอะ”

“เอ๊ะ! ถ้าเรนเน่มีลูก กะจะตั้งชื่อลูกว่า เขี้ยวราตรี เขี้ยว...” อาเรสหันหน้ามาถามแวมไพร์สาว เขาไล่ชื่อที่เคยเห็นก่อนหน้านี้ไปถึงสี่ชื่อ จึงค่อยตักเตือนอย่างจริงจัง “ไม่ได้นะ การตั้งชื่อลูกแบบขอไปที่... โอ๊ย!!!”

โป๊ก!!! แวมไพร์สาวใช้หลังศีรษะของเธอโขกหน้าผากของเขา

“ตาบ๋า! ใครจะตั้งชื่อลูกแบบนี้ ชี!” เธอหันมาทำแก้มป้องก่อนจะหันกลับไป

ผ่านไปครู่หนึ่ง เรนเงิ่งโพล่งขึ้น “มาตั้งชื่อกิลด์ซะทีเถอะ พวกเราจะได้เริ่มรับภารกิจมาเธอร์ทรี”

“รับภารกิจมาเธอร์ทรีคืออะไร” อาเรสถามด้วยความสงสัย

“ตั้งชื่อกิลด์ก่อน แล้วฉันจะเริ่มสอนทีละเรื่อง รับรองมีอีกเป็นหมื่นเรื่องที่ต้องสอน” คุณหนูแวมไฟร์เลื่อนมือทั้งสองข้างของเธอไปจับไปไม่มีสีเขียวเบื่องหน้า “อย่าปากบอนเขียวนะ ทุกสิ่งทีพุดหลังจากนี้คือการตั้งชื่อกิลด์”

ว๊ิง!!! ทันใดนั้น หน้าจออากาศสีขาวบานหนึ่งก็เลื่อนออกจากกิลด์ทรีเบื่องหน้า บนหน้าจอมีตัวอักษรสีดำครบทั้งเก้าภาษาเขียนไว้ว่า *กิลด์*

เรนเนใช้มือขวากดลงไปบนตัวอักษรภาษาแวมดิช เพียงชั่วพริบตา หน้าจออากาศนั้นก็เปลี่ยนไป มีอักษรภาษาแวมดิชเขียนไว้ว่า *จงตั้งชื่อกิลด์ทรี* ปรากฏขึ้นมา

“เขี้ยวราตรี” แวมไฟร์สาวโพล่งขึ้น ตัวอักษรภาษาแวมดิชลอยออกจากกิลด์ทรีต้นนั้น มันเคลื่อนลงบนหน้าจออากาศบานดังกล่าว ทว่าเพียงแค่เรียงเป็นคำว่า *เขี้ยวราตรี* อยู่ครู่หนึ่งก็แตกสลายหายไป

อาเรสเข้าใจในบัดดล ‘ระบบเกมคงไม่ยอมให้ตั้งชื่อกิลด์ซ้ำกันมั้ง’

ชายหนุ่มมองเรนเนไล่ชื่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงชื่อสุดท้ายที่เตรียมมา บัดนี้คำว่า *อภินิหารเขี้ยวแสนชน* ได้ปรากฏอยู่บนหน้าจออากาศบานนั้น ুবหนึ่ง ก่อนจะสลายหายไปเหมือนเช่นทุกชื่อที่ผ่านมา

แวมไฟร์สาวเอียงศีรษะลงมาซบไหล่ซ้ายของเขา แก้มของเธอปองออกเหมือนไม่พอใจอะไรบางอย่าง สองมือเลื่อนขึ้นมาจับมือของเขาไว้แน่น แล้วหันมาด้วยสีหน้าเหนียวหน่ายใจ

อาเรสอยากช่วยเธอจึงทดลองตั้งชื่อ “มาลูซาน่ารัก”

คุณหนูแวมไฟร์ส่ายหน้าไปมา เธอจ้องเขม็งที่หน้าจออากาศอยู่พักใหญ่ เมื่อชายหนุ่มเห็นว่าตัวอักษรดังกล่าวแตกสลายหายไป จึงคิดจะลองตั้งชื่อ

กิลด์ที่รื้ออีกหน ทว่าหลังศิระชะของแวมไพร์สาวก็ไขกใส่หน้าผากของเขาอย่างแรงอีกครั้ง

“โอ๊ย!!!” เสียงร้องของชายหนุ่มกลายเป็นตัวอักษรลอยขึ้นไปบนหน้าจออากาศอีกครั้ง

แวมไพร์สาวในอ้อมกอดตัวสั้นเต็ม แผ่รังสีกดดันออกมา แต่ตัวอักษรดังกล่าวก็แตกสลายหายไปเหมือนเช่นทุกครั้ง ทำเอาอาเรสนึกแปลกใจ ‘ชื่อกิลด์แบบนี้ก็มีด้วย สงสัยคนตั้งจะมีรสนิยมแปลก’

เรนเน่หันมาส่งตาเขียวบิด ทำเอาชายหนุ่มต้องปิดปากเงียบ เธอหันไปไล่ชื่อที่มีคำว่า เขียว อยู่ส่วนใดส่วนหนึ่งต่ออย่างมูมานะ เมื่ออาเรสฟังมาได้พักใหญ่จึงเคลิ้มหลับไป คางของเขาพาดอยู่บนไหล่ขวาของอิสตรีในอ้อมกอด

อาเรสไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เสียงของคุณหนูแวมไพร์ยังคงดังอยู่ “เขี้ยวสนธยา หมิ่นเขี้ยว เขี้ยวลากดิน เขี้ยว...”

เมื่อเสียงของแวมไพร์สาวเจียบลง เขาก็ลืมตาขว้างขึ้น ภาพยังเบลอลเล็กน้อยเพราะเพิ่งตื่นนอน จู่ๆ ในสมองของเขาก็คิดถึงสุดยอดผลไม้ที่เขารู้จักมาไม่นาน ชายหนุ่มเลยตัดสินใจใช้ชื่อของมัน

“อาเพิร์ธ” เสียงหนักแน่นของอาเรส

แวมไพร์สาวหันมามองเขา เธออ้าปากค้าง ดวงตาเบิกกว้าง “นี่คุณจะทำอะไร!”

มือขวาของชายหนุ่มคลายออก ขึ้นไปยังหน้าจออากาศที่มีคำว่า อาเพิร์ธ มันมิได้แตกสลายไปเหมือนชื่อที่ผ่านมา เมื่อเรนเน่หันกลับไปมองก็ถึงกับกลืนน้ำลายเสียงดังจนอาเรสได้ยิน คุณหนูแวมไพร์เงยหน้ามองเบื้องบนพักใหญ่ แล้วก้มหน้าลงมองพื้น

“เฮ้อ! ช่างเถอะ ถือว่าคุณช่วยตั้งชื่อกิลด์ให้พวกเราแล้วละนะ” แวมไพร์สาวพูดลูขขึ้นอย่างกระตือรือร้น ทำให้อาเรสรีบลุกตามทันที เธอหมุนตัวกลับมาส่งยิ้มละไม ก่อนจะคุกเข่าขวาลงบนพื้น เลื่อนมือขวามาเบื้องหน้า “คุณคะ รีบยื่นมือขวามาซะทีสิ”

ชายหนุ่มยื่นมือขวาไปวางลงบนฝ่ามือขวาของคุณหนูแวมไพร์ เธอเลื่อนริมฝีปากมาจับลงบนหลังมือของเขาหนึ่งครั้ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมากล่าวด้วยเสียงจริงจัง “ดิฉัน เรนเน่ บี เอมมาริโน่ ขอสาบานว่าจะจงรักภักดีต่อกิลด์อาเพร็ส ชีวิตของดิฉันขอมอบให้กิลด์ และขอสัญญาว่าจะทำหน้าที่ของรองหัวหน้ากิลด์ให้ดีที่สุด”

แวมไพร์สาวผุดลุกขึ้น เธอส่งยิ้มมาให้ก่อนจะใช้สองมือของเธอดึงมือขวาของเขาเข้าไปแตะหน้าจอกอากาศบนนั้นอย่างจับใจ หลังจากนั้นเรนเน่ก็เลื่อนมือขวาไปวางตาม ส่วนมือซ้ายของเธอวางไว้ข้างลำตัว

วู้ง!!! จอกอากาศเบื้องหน้าเริ่มเปลี่ยนแปลง

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ผู้เล่นก่อตั้งกิลด์สำเร็จ

คลื่นเสียงแจ้งเตือนจากระบบ หน้าจอกอากาศก็เผยให้เห็นข้อมูลที่เขียนด้วยอักษรภาษาแวมดิซ มันถูกจัดเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ

กิลด์ อาเพร็ส ระดับกิลด์ 0 (ทอง) 0 (เงิน) 1 (แดง) ความสูงกิลด์ทรี 0.35 เมตร

คะแนนกิลด์ 0 หยดน้ำ รับประทานอาหารมาเธอร์ทรี 0 ครั้ง สำเร็จ 0 ครั้ง ล้มเหลว 0 ครั้ง ยกเลิก 0 ครั้ง

สมาชิกสูงสุด 10 คน ลาออก 0 คน ตาย 0 คน

สมาชิกระดับหนึ่ง 2/2 ตำแหน่ง สมาชิกระดับสอง 0/3 ตำแหน่ง สมาชิกระดับสาม 0/5 ตำแหน่ง

“พวกเราตั้งกิลด์เสร็จแล้ว” เสียงยินดีของคุณหนูแวมไพร์ เธอเอียงคอกไปซ้ายทีขวาที ก่อนจะใช้นิ้วชี้มือขวาเลื่อนไปบนหน้าจอกอากาศบนนั้น เพียงนิ้วชี้ของเธอสัมผัส หน้าจอกอากาศก็เปลี่ยนเป็นแหวนสีทองสองวงลอยอยู่เบื้องหน้าพวกเขา

ตูม!!! มันปล่อยสายลมออกมาวูบหนึ่ง

แหวนทองวงหนึ่งลอยไปหาเรนเน่ ส่วนอีกวงลอยมาหาอาเรส เมื่อเขาเพ่งมองจึงพบว่าที่กึ่งกลางแหวนมีสัญลักษณ์รูปต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

“ริบสวมคิงริงสิ พวกเราจะได้เริ่มรับประทานอาหารมาเธอร์ทรีต่อ” เรนเน่ชี้

มือขวาหยิบแหวนสีทองสวมลงบนนิ้วนางมือซ้าย ชายหนุ่มก็รีบยื่นมือขวาไปหยิบมาสวมลงบนนิ้วข้างเดียวกับเธอ แวมไพร์สาวยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ ขณะที่สีผมและสีตาของเธอกลับเป็นสีแดง ปากของเธอเปล่งเสียงอ่อนหวาน “ถ้าคุณชอบ ฉันจะรับควีนจริงวงนี้เป็นแหวนหมั้นนะ ดิฉันคะ”

ชายหนุ่มหน้าแดงก่ำ เขาส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วรีบตอบ “อะ...ผม...”

“อ้อๆ อย่ามัวแต่เขินอายสิ” คุณหนูแวมไพร์ตีตบด้วยเสียงชื่นใจ เธอหัวเราะคิกคักพลางเดินเข้ามาควงแขนขวาของเขาเอาไว้หลวมๆ “ผ่อนคลายบ้าง หากมีความสุขก็จงสุขไปกับมัน”

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้า ได้กลิ่นหอมจากเรือนผมแดงเพลิง ทำให้ผลลคิดไปถึงเรื่องราวที่ผ่านมาระหว่างเขากับเธอ ตั้งแต่ตอนเจอกันตรงปามาลูซซา เธอก็สอนเขามากมาย วิชาเล่นแร่แปรธาตุที่เธอแสดงให้เห็นดูก็หลายครั้ง รวมทั้งยังเลี้ยงชีวิตกับศัตรูที่เป็นผู้เล่านอีกด้วย ความทรงจำแต่ละช่วงล้วนเจิดจ้ากว่าวันเวลาที่ผ่านมานบนซารัง

“ถึงตอนนี้ฉันจะยังไม่เข้าใจว่าความรู้สึกนี้เรียกว่ารักได้เต็มปากหรือเปล่า แต่ฉันก็มีความสุขนะ” แวมไพร์สาวเอียงศีรษะลงมาซบไหล่ขวาของอาเรสแล้วถามด้วยเสียงออออ่อน “แล้วที่รักล่ะ มีความสุขบ้างมั๊ย”

เขาโพล่งตอบแบบอายๆ “มีความสุข แต่...”

หมับ! มือขวาของเรนเน่เลื่อนมาปิดปากของอาเรสไว้

“ส่วนที่เหลือหลังจากคำว่าแต่ คงอยากบอกว่า ผมยังไม่รู้ว่าตัวเองคิดยังไงสินะ อ้อๆ” คุณหนูแวมไพร์หัวเราะเสียงใส เมื่ออาเรสพยักหน้าขึ้นลง ร่างของเธอก็พลันเคลื่อนขึ้นมามีขนาดเล็กน้อย “ฉันจะให้รางวัล เพราะคุณไม่พูดโกหก”

จ๊ิบ! แก้มขวาของเขาถูกริมฝีปากของเธอจูบอย่างแผ่วเบา

อาเรสหน้าร้อนผ่าว ในขณะที่แวมไพร์สาวถอนปากออกกลับไปยังนิ้วคล้องแขนขวาของเขาตามเดิม มือเรียวบางข้างขวาของเธอก็กุมหลังมือขวาของเขาไว้แน่น ริมฝีปากอวบอิมเปล่งเสียงจริงจัง “เคอสลิงก์”

ว๊ิง!!! หน้าจออากาศสีทอง เงิน และแดงจำนวนมาก ผุดออกจากกิลด์ฟรี

อาเรสนับหน้าจ้ออากาศสี่ทองพบว่าสามบาน ส่วนหน้าจ้ออากาศสี่เงินมีสิบกว่าบาน ทว่าหน้าจ้ออากาศสี่แดงกลับมีนับร้อยบาน พวกมันต่างกระจายอยู่รอบข้างเขาอย่างเป็นระเบียบ แบ่งออกเป็นกลุ่มตามสีของพวกมัน

“มาเธอร์ที่รีจะมอบภารกิจเหล่านี้ให้ทำอยู่เรื่อยๆ” แวมไพร์สาวเลื่อนมือขวาขึ้นไปยังหน้าจ้ออากาศสี่แดงบานหนึ่ง “อย่างเช่นบานนี้เป็นภารกิจง่าย ๆ ไม่ต้องสู้รบกับใคร”

หน้าจ้ออากาศบานนั้นขยายขนาดขึ้นจนเห็นได้ชัดเจน

ภารกิจประเภท แดง ชื่อภารกิจ ทำความสะอาดสามครั้ง **สถานที่** โบสถ์ทิศเหนือในเมืองปีเตอร์ **ระยะเวลา** 10 วัน **ปัจจุบันมีกิลด์ร่วมภารกิจนี้** 30 กิลด์ **คะแนนกิลด์** 1 หยดน้ำ **รางวัลพิเศษ** ไม่มี

“ที่รักเข้าใจทั้งหมดหรือเปล่า” เสียงหวานของเรนเน่ดังขึ้น

“ไม่เข้าใจทั้งหมดเลย” อาเรสตอบอย่างหดหู่

จ๊วบ!!! แวมไพร์สาวจ๊วบแก้มขวาของเขาก็อีกครั้ง แล้วเอียงศีรษะลงมาชบไหล่ขวาอย่างนุ่มนวล

“ไม่เป็นไร ฉันจะสอนให้เอง” เรนเน่พูดด้วยเสียงอ่อนโยน “ประเภทภารกิจ แบ่งออกตามสี อย่างสีแดงคือภารกิจทั่วไป”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับฟังอย่างตั้งใจ คุณหนูแวมไพร์ยกมือขวาขึ้นแล้วใช้ปลายนิ้วชี้จิ้มไปที่ละส่วนของหน้าจ้อภารกิจ “ชื่อภารกิจคือ หัวข้อของการทำงาน เช่นภารกิจนี้ ให้ผู้รับไปทำความสะอาดเป็นจำนวนสามครั้ง”

นิ้วชี้ของเรนเน่เลื่อนไปยังส่วนถัดไป “สถานที่เป็นตัวกำหนดว่าเราจะต้องทำความสะอาดที่ไหน ส่วนระยะเวลาคือตัวระบุ ว่าเราจะต้องไปทำความสะอาดโบสถ์ให้เสร็จภายในสิบวันหลังจากรับภารกิจ”

“เอ๊ะ! ทั้งที่ให้ทำความสะอาดแค่สามครั้ง แต่ทำไมถึงให้เวลานานจังล่ะเรนเน่” อาเรสสงสัย แต่พอครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็รีบบอกในสิ่งที่เขาคาดเดา “หรือว่าโบสถ์จะมีสัตว์ร้ายคอยขวางทาง”

“คิดมากเกินไปแล้วนะ ฮ่าๆ” แวมไพร์สาวดึงมือขวากลับมาปิดปากพลางหัวเราะอย่างขื่นบาน ทำเอาชายหนุ่มยกมือซ้ายขึ้นเกาแก้มซ้ายแก้เขิน เรนเน่

เลื่อนนิ้วชี้มือขวาไปจอที่ *ปัจจุบันมีกิลด์ร่วมภารกิจนี้* พลังเยยต่อ “เห็นเลขสามสิบมีัย”

อาเรสมงคี่ระชะ แวมไพร์สาวจึงอธิบายต่อ “นี่คือจำนวนกิลด์ที่กำลังทำภารกิจนี้อยู่”

“อ้อ เพราะมีกิลด์ร่วมทำงานเยอะนี่เอง” ชายหนุ่มจับประเด็นได้โดยพลัน จึงรีบบอกในสิ่งที่เข้าใจ “มาเธอร์ทีเลยเผื่อเวลาให้มากขึ้น สำหรับกิลด์ที่ไปแย่งทำความสะอาดไม่ทันสินะ”

“ใช่ และที่รักอย่าคิดโง่ฝากใครไปทิ้งขยะที่โบสถ์ เพื่อจะได้ทำภารกิจประเภทนี้ล่ะ” เสียงของคุณหนูแวมไพร์ดูขบขัน “เพราะใครที่คิดค้นแบบนั้น ล้วนโดนมาเธอร์ทีปรับให้ทำภารกิจล้มเหลวทันที”

“มาเธอร์ทีรู้ได้ยังไงว่าใครจะโง่” อาเรสรู้สึกสับสนกับเรื่องน่าอัศจรรย์นี้

“ก็เพราะมาเธอร์ทีล่วงรู้ทุกสิ่งบนทาร์ชไงค์คะ” แวมไพร์สาวมีน้ำเสียงศรัทธา เธอเลื่อนนิ้วชี้มือขวาไปยังส่วนถัดไป “พอเราสะสมคะแนนกิลด์ได้มากขึ้น ก็จะไปใช้สำหรับเพิ่มระดับ ดูตรงนี้สิ”

มือขวาของเรนเน่กดลงไปยังหน้าจออากาศที่แสดงข้อมูลกิลด์อาเวิร์ส เธอชี้ลงตรงจุด ระดับกิลด์ 0 0 1 แล้วเอ่ยขึ้น “ตอนนี้พวกเรายังอยู่ที่หนึ่งดาวแดง”

“หนึ่งดาวแดงไม่ดีหรอก เรนเน่” ชายหนุ่มถามอย่างจริงจัง

“คิกๆ หากเป็นเมื่อก่อนฉันคงโกรธแทบบ้า” ร่างบางที่กอดแขนเขาอยู่หายไปอย่างเร็วว่า “แต่เพราะเป็นคุณ ที่ทั้งซื้อและเช่า มันเลยดูน่ารักก็ อีๆ”

แม้จะถูกเหน็บแนม แต่อาเรสกลับรู้สึกอบอุ่นจากวาจาของแวมไพร์สาว เธอเลื่อนมือขวาชี้ไปยัง คะแนนกิลด์ 1 หยดน้ำ ทันใดนั้นหน้าจออากาศบานหนึ่งก็เปิดขึ้นเบื้องหน้า 1 = 100 = 10,000 = 1,000,000 หยดน้ำ

“เมื่อสะสมคะแนนกิลด์ครบหนึ่งร้อยหยดน้ำ ก็จะไปเพิ่มดาวแดงได้หนึ่งดวง” เสียงกระตือรือร้นของคุณหนูแวมไพร์ “หลังจากนั้น พอเรามีดาว

แดงครบหนึ่งร้อยดวงก็จะเป็นหนึ่งดาวเงิน พอมีหนึ่งร้อยดาวเงินก็จะกลายเป็นหนึ่งดาวทอง”

“เอ๊ะ! แบบนี้เราต้องทำภารกิจนี้เกือบหนึ่งล้านครั้งเลยหรือ ถึงจะเพิ่มระดับเป็นหนึ่งดาวทอง” ชายหนุ่มอึ้งกับปริมาณงานที่ต้องทำอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวอย่างแข็งขัน “เรนเน่ ผมจะขยันเพื่อให้กิลด์ของพวกเราเป็นกิลด์ใหญ่ที่สุดในทาร์ซ”

“คิกๆ ตอนนั้นฉันพูดเล่น” เสียงของเรนเน่ปนตลกขบขัน เมื่อเห็นอาเรสนิ่งเงียบด้วยความแปลกใจ แวมไพร์สาวจึงถามเสียงใส “คุณคิดว่าแกรนด์กิลด์มีกี่ดาวทอง ลองตอบมาก่อนสิ”

‘คลื่นมัจจุรชันสูงสุดที่มีบันทึกไว้คือ 25 มีคนเล่าว่าขั้นที่ 26 สามารถคืนชีพคนตายได้’

เมื่อคิดได้ดังนั้น ชายหนุ่มจึงรีบตอบจากความน่าจะเป็น

“ยี่สิบหกดาวทอง”

“ไม่ใกล้เลยสักนิดเดียว” แวมไพร์สาวปฏิเสธด้วยเสียงขี้เล่น เธอเงยบ่าไปพักหนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อ “เคยมีคนเล่าว่า แกรนด์กิลด์สมควรมีดาวทองไม่ต่ำกว่าหนึ่งล้านสองแสนดวง”

อาเรสอ้าปากค้าง เขาหันไปมองเจ้าของเรือนผมแดงเพลิงที่กำลังเอียงศีรษะออกไปจากไหล่ขวา เธอหันหน้ามาแล้วยื่นมือขวามาดึงเปลือกตาขวาลงก่อนจะแลบลิ้น “แบร์! ยังจะหวังให้เป็นกิลด์ใหญ่ที่สุดในทาร์ซอีกมั๊ย”

“ต้องทำให้ได้สิ เพราะผมรับปากเรนเน่...อู๊ป!” ยังมีทันลั่นวาวจา แวมไพร์สาวก็เขย่งเท้าขึ้น ริมฝีปากของเธอประกบกับปากของเขาอีกครั้งอย่างแผ่วเบา

เมื่อเธอกลับสู่ท่าปกติก็ยื่นคัสตงแขนขวาของเขาไว้เหมือนเดิม ศีรษะของคุณหนูแวมไพร์เอียงลงมาชนไหล่ขวาของชายหนุ่ม “วันนี้คุณจิบฉันติดครั้งที่เจ็ดแล้วนะ”

“เอ๊ะ! ผมไม่ได้ทำอะไรเลยนะ” ชายหนุ่มยังคงงุนงง

“ครั้งแรกตอนทำทนายปรมาจารย์ดาบ ต่อมาก็ตอนสัญญาว่าจะตาม

หาท่านแม่ให้ รวมถึงช่วยฉันจากพวกที่มาจุมจีบ” แวมไพร์สาวชักมือขวาออกไปแตะหน้าอกซ้ายของตน แล้วเอ่ยอย่างยินดี “ฉันสร้างออราจันตัวเองเกือบตาย เข้ามาช่วยฉันจากพวกโจรร้าย แล้วยังช่วยตั้งกิลด์ให้ฉันอีก มาตอนนี้ก็ยังคงล้ารักษาสัญญา นี่ฉันจะต้องรักคุณเป็นเจ็ดเท่าด้วยหรือเปล่านะ”

“เอ๋...” ขณะที่อาเรสกำลังเขินอายต่อวาจาของอิสตรีเบื้องหน้า สายตาของเขาก็พลันมองเห็นหน้าจออากาศสีทองสามบาน ซึ่งมีสัญลักษณ์รูปมงกุฎสีทองประดับไว้ตรงกึ่งกลาง จึงโพล่งถาม “เรนเน่ ภารกิจสีทอง จะต้องมีสัญลักษณ์มงกุฎสีทองอยู่ด้วยหรือ”

“นั่นเป็นเครื่องหมายเวลาทำภารกิจสีทองสำเร็จต่างหาก” แวมไพร์สาวตอบด้วยเสียงจริงจัง แล้วเริ่มอธิบายต่อ “ทุกครั้งที่ทำภารกิจสำเร็จ จะมีมงกุฎประจำสีของภารกิจนั้นปรากฏขึ้นตรงหน้าจอ ขอเพียงเราเอามือไปแตะก็จะถือว่าเป็นการส่งภารกิจ”

“อ้อ เป็นแบบนี้เอง” อาเรสผงกศีรษะ

“เมื่อทำภารกิจเสร็จ จะมาส่งตอนไหนก็ได้ เพราะระยะเวลาของภารกิจนั้นๆ จะหมดไป” แวมไพร์สาวอธิบายอย่างละเอียด แล้วยกมือขวาขึ้นมาปิดปากก่อนจะเอ่ยต่อ “อ้อ ลืมไปเลย ภารกิจที่มาเรอร์ทรีให้แต่ละที่แตกต่างกันออกไปนะ เหมือนจะเป็นการให้เราทำภารกิจในพื้นที่แถบนั้นๆ เสียมากกว่า”

เมื่ออาเรสฟังจบแล้วก็ยื่นมือซ้ายไปแตะหน้าจออากาศสีทองทั้งสามบาน พวกมันต่างขยายใหญ่ขึ้น

ภารกิจประเภท ทอง ชื่อภารกิจ ดูแลความปลอดภัย **สถานที่** เมืองปีเตอร์ **ระยะเวลา** ไม่มีกำหนด **ปัจจุบันมีกิลด์ร่วมภารกิจนี้** 0 กิลด์ **คะแนนกิลด์** 5,000,000 **หยดน้ำรางวัลพิเศษ** เฟรนด์ชิปทรี 1 ต้น

ภารกิจประเภท ทอง ชื่อภารกิจ กำจัดอสูรสังหาร **สถานที่** เมืองปีเตอร์ **ระยะเวลา** ไม่มีกำหนด **ปัจจุบันมีกิลด์ร่วมภารกิจนี้** 0 กิลด์ **คะแนนกิลด์** 1,000,000,000 **หยดน้ำรางวัลพิเศษ** ไลฟ์ทรีพันปี 1 ต้น

ภารกิจประเภท ทอง ชื่อภารกิจ ปรามสี่หัวหน้าโจรร้าย **สถานที่**

เมื่อปีเดียว **ระยะเวลา** ไม่มีกำหนด **ปัจจุบันมีกิลด์ร่วมภารกิจนี้** 0 กิลด์
คะแนนกิลด์ 100,000,000 หยดน้ำ **รางวัลพิเศษ** ไลฟ์ทรีร้อยปี 1 ต้น

วืง!!! ผืนดินของกิลด์อาเพิร์สเปล่งแสงระยิบระยับ

ครีน!!! เกิดแรงสั่นไหวเล็กน้อยบนพื้นที่เขาเหยียบอยู่ ทันใดนั้นด้าน
 ซ้ายและขวาของกิลด์ทรีก็มีต้นกล้าผุดงอกขึ้นมาถึงสามต้น

ซুম!!! สายลมพัดมาพร้อมกับหินสีชาวสามก้อนที่ลอยลงสู่พื้น เกิดเสียง
 ดังตึกเบาๆ พวกมันมีขนาดใหญ่กว่าลูกบาศก์เกือบเล็กน้อย มันตั้งอยู่หน้า
 ต้นไม้ใหม่ทั้งสามที่กำลังเจริญเติบโตเป็นต้นใหญ่สูงประมาณหนึ่งเมตร

ต้นไม้ฝั่งซ้ายที่เป็นสีทองทั้งต้น ก้อนหินสีชาวสลักอักษรภาษาแวมดิซ
 ไว้ว่า *เฟรนดชิปทรี*

ต้นไม้ฝั่งขวาทั้งสองที่เป็นสีแดงทั้งต้น ก้อนหินสีชาวจากซ้ายไปขวา
 สลักไว้ว่า *ไลฟ์ทรีร้อยปี* กับ *ไลฟ์ทรีพันปี*

คุณหนูแวมไพร์ชะงักค้างไปครู่ใหญ่ มือขวาของเธอเริ่มกดดูหน้าจอ
 กิลด์อาเพิร์สเปิดปิดไปมาหลายครั้ง นิ้วชี้มีอักษะนั้นมักจะไปจิ้มลงที่ *คะแนน
 กิลด์ 1,105,000,000 หยดน้ำ* ผ่านไปครู่หนึ่ง เรือนผมของแวมไพร์สาวก็เปลี่ยน
 เป็นสีทองเช่นเดียวกับสีของดวงตาขณะหันมาทางอาเรส

ประกายตาของเธอนั้นช่างงดงามและหยาดเยิ้ม เรนเนโม่เข้ามาทอด
 อาเรสอย่างรวดเร็ว ศีรษะของเธอชบลงบนหน้าอกด้านขวาของเขา

“หาแม่ของฉันให้เจอไวๆ นะ เราจะได้แต่งงานกันเร็วๆ” เสียงออดอ้อน
 ของคุณหนูแวมไพร์ เธอเงยหน้าขึ้นมาจับจ้องเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะเลื่อนใบหน้า
 เข้ามาใกล้ “ขอผิดคำพูดของตัวเองหน่อยนะ”

จื๊ป!!! ริมฝีปากของเธอเลื่อนมาประกบปากของเขา

สองแขนของแวมไพร์สาวรัดร่างของชายหนุ่มไว้แน่น ความรู้สึกบางอย่าง
 ทะลักออกจากจิตใจของอาเรส เขาเริ่มเลื่อนมือทั้งสองโอบกอดร่างบาง
 เบื้องหน้าและหลังตาขวาลง ปล่อยให้ความรู้สึกแปลกประหลาดนี้ชักนำจิตใจ
 ไปโดยไม่พยายามจะฝืนและดิ้นรนอีก

ท่ามกลางความรู้สึกอบอุ่น เขาและเธอเพียงปล่อยให้รสจูบหลอมละลาย

จิตใจของกันและกัน จนกระทั่งแวมไพร์สาวผละปากออก ชายหนุ่มจึงลืมตา
ขว้างขึ้นจ้องมองใบหน้าของเรนเนที่กำลังแดงปลั่ง

“ตาบ้า! ถ้าฉันไม่หยุดก็กะจะไม่หยุดเลยใช่ไหม” คุณหนูแวมไพร์
ขยิบตาขว้างครั้งหนึ่งก่อนจะเลื่อนหน้าผากลงมาซบลงกลางอกของอาเรส เสียง
แผ่วเบาของเธอดังขึ้นพร้อมเส้นผมที่กลับกลายเป็นสีแดง “รีบทำงานกันเถอะ
จะได้กลับไปหาพวกเซลฟีเพื่อแจ้งข่าวดีนี้ ส่วนรางวัลพิเศษจากภารกิจคงเห็น
แล้วสินะ”

“อืม” อาเรสได้แต่ขานรับเบาๆ เพราะยังไม่สามารถสลัดความรู้สึก
เมื่อครู่ออกไปได้

แวมไพร์สาวเงยหน้าขึ้นมามอง เธอค่อนข้างขยับใส่เขาก่อนจะพูดอย่าง
แง่งอน “ไว้ก่อนนอนค่อยจุบต่อนะ แคนนี่ฉันเองก็แทบจะไม่อยากแยกจากที่รัก
แล้ว”

ด้วยเสียงหวานใสของเธอทำให้เขาโอบกอดเธอแรงขึ้น เรนเน่อ่อนวอน
“คุณคะ คลายแขนสักนิดได้มั้ย ฉันไม่หนีไปไหนหรอกค่ะ”

ชายหนุ่มผงกศีรษะถี่ๆ แขนทั้งสองข้างของเขาเลื้อนกลับมาที่ข้าง
ลำตัว แวมไพร์สาวหมุนกายเล็กน้อยให้แผ่นหลังของเธอพิงกับแผ่นอกของเขา
สองมือของเธอจับสองมือของเขาให้ไปกอดเอวของเธอไว้

“อยู่ทำนี่นะ เราจะได้ทำงานด้วยกัน มืออย่าชุกชนล่ะ” เสียงคุของเธอ
ช่างดูยั่วเย้า ทำเอาชายหนุ่มรีบสูดลมหายใจเข้าออกเพื่อตั้งสมาธิถึงขั้นสูงสุด
พยายามไม่มองลงไปยังร่างบางในอ้อมกอด

อาเรสเลื่อนสายตาไปด้านขวา จับจ้องเรนนิสต์ที่ตกลงมาอีกครั้ง เขา
เห็นกิลด์ที่รึสูงใหญ่ต้นหนึ่ง น่าจะสูงเกินสามสิบเมตร กิ่งของมันหักลงจนหมด
เช่นเดียวกับใบที่กำลังร่วงกราว

“เรนเน่ ธรรมชาติกิลด์ที่รึสูงสามสิบเมตรจะพังลงได้เร็วขนาดนั้นเลย
หรือ” อาเรสถามด้วยเสียงเคร่งเครียด

แวมไพร์สาวเพียงหันขวาไปมองรอบหนึ่ง แล้วโพล่งขึ้น “คงจะเป็นพวก
ที่ฝนเข้าไปใน 18 เขตอันตรายโดยไม่ประมาทตัวเอง พวกฉันถึงบอกคุณไว้ว่า

มันอันตราย”

ชายหนุ่มได้แต่จ้องมองกิลด์ที่รืตนนั้นซึ่งกำลังแตกสลายเป็นละอองแสง พอเรนนิวส์หยุดตกลงมา เขาก็หันกลับมามองคุณหนูแวมไพร์ เห็นเธอกำลังกดคำสั่งบนหน้าจออากาศบานหนึ่ง ทำให้คะแนนกิลด์เริ่มลดลงไปถึงหนึ่งล้านหยดน้ำ

วู้ง!!! หน้าจออากาศสี่ทองที่เป็นวงล้อมปรากฏขึ้น มันแบ่งพื้นที่วงกลมออกเป็นแปดส่วนซึ่งมีขนาดไม่เท่ากัน

“สิ่งนี้คือตารางสุ่ม” เสียงของเรนเนดูตื่นเต้น เธอเริ่มอธิบายต่อ “ทุกๆ หนึ่งดาวทอง จะมีโอกาสให้เราสุ่มรางวัลพิเศษนะ”

อาเรสมองตารางสุ่มที่มีพื้นที่มากที่สุด อักษรภาษาแวมดิซเขียนไว้ว่า “ไม่ได้อะไรเลย มันมีพื้นที่ประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ของวงกลม รองลงมาคือ เพิ่มความสูงกิลด์ทีไร, เพิ่มจำนวนสมาชิก, เปิดภารกิจลับสี่แดงหนึ่งภารกิจ, เปิดภารกิจลับสีเงินหนึ่งภารกิจ, เปิดภารกิจลับสีทองหนึ่งภารกิจ, เมล็ดพันธุ์ปริศนาหนึ่งเมล็ด ส่วนช่องสุดท้ายมีขนาดเล็กมากจนอาเรสมองไม่เห็น

“เรนเน ไช้ช่องนั้นคืออะไรหรือ” ชายหนุ่มถามด้วยเสียงสงสัย

แวมไพร์สาวเลื่อนมือขวาไปกดหน้าจออากาศเพื่อขยาย ทำให้เขาเห็นสัญลักษณ์ ??? เธอตอบว่า “มีคนลือว่า ผู้ที่หมุนได้ช่องนี้จะเจอเรื่องดีๆ แต่ก็ไม่เคยมีใครยืนยันว่าได้อะไรจากมันมาก่อน”

“เฮ้! มันไม่เคยมีใครได้รางวัลจากมันเลยหรือ” อาเรสถามอีกครั้ง

“ไม่รู้สิ คนที่ฉันไปถามล้วนบอกว่าไม่เคยได้” คุณหนูแวมไพร์เงิบไปพักหนึ่ง ก่อนจะส่งเสียงหวาน “ที่รักเป็นหัวหน้ากิลด์ ดังนั้นควรเป็นคนแรกที่ได้เล่นตารางสุ่ม สัมผัสมันสิ”

มือขวาของชายหนุ่มเลื่อนไปแตะหน้าจออากาศสี่ทองบานนั้นอย่างรวดเร็ว เพียงนิ้วกลางสัมผัส ตารางสุ่มก็เริ่มหมุนในบัดดล

วู้ง!!! แสงสี่ทองเจิดจ้าปรากฏขึ้นบนตารางสุ่มและมันเริ่มหมุนไปตามเข็มนาฬิกาอย่างว่องไว

ดี๊ด!!! ผ่านไปสิบวินาที มันก็เริ่มหมุนช้าลงและหยุดตรงช่อง ???

“ฮ้า!!!” เสียงอุทานของคุณหนูแวมไพร์

อาเรสยิ้มแป้นแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอึมเหมใจ “เราจะได้เจอเรื่องดีๆ แล้ว
ละเรนเน่”

วู้ง!!! กงล้อเบื้องหน้ากลายเป็นสีดำทั้งหมด แสงสีทองเจิดจ้าปรากฏ
ขึ้นอีกครั้ง มันเริ่มหมุนทวนเข็มนาฬิกาทันที

“ว้าย!!! หรือว่านี่จะเป็นรางวัลแห่งตำนาน” สองมือของเรนเน่จับมือ
ของเขาไว้แน่นมากกว่าเดิม ก่อนจะบีบข้อมือของเขาแรงขึ้นด้วยความตื่นเต้น
เธอเริ่มพูดคำซ้ำไปมาอย่างตื่นเต้น “จะได้อะไรนะ จะได้...”

ดี๊ด!!! ผ่านไปหนึ่งนาที มันก็เริ่มหมุนช้าลงและหยุดตรงพื้นที่สีดำ

วู้ง!!! พื้นที่ดังกล่าวกลายเป็นสีทอง มีขนาดประมาณ 1 เพอร์เซ็นต์
ของวงกลม เขียนไว้ว่า 1,000 หัวใจทอง

ทันใดนั้น ประกายแสงสีขาวจากกึ่งกลางของมาเธอร์ทริกกีพุ่งลงมาใส่
ทั้งสองอย่างรวดเร็ว มันเป็นความอบอุ่นที่แปลกประหลาด ทำให้จิตใจของ
อาเรสรู้สึกผ่อนคลาย

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ทั้งพลังชีวิตและพลังพิเศษของผู้เล่น เพิ่ม
ถาวร 1,000 หัวใจทอง ตราบเท่าที่ยังเป็นสมาชิกระดับหนึ่งของกิลด์อาเพร็ด

“ว้าย!!!” เรนเน่ร้องเสียงหลงแล้วก้มหน้าลง ร่างของเธอสั้นเล็กน้อย
ก่อนจะพูดอย่างจริงจัง “ไม่เป็นไร ฉันจะพยายามฝึกฝนตัวเองให้เก่งขึ้น เพื่อ
ลงประลองสิบทวีปรุ่นตำนานให้ได้ หึๆ”

เสียงหัวเราะของคุณหนูแวมไพร์เริ่มดูหลอนขึ้นเรื่อยๆ ชายหนุ่มมุกคิด
ได้ถึงคำพลังสมดุลของแวมไพร์สาวที่คงเกิดการประลองสิบทวีปรุ่นใหญ่ จึง
โพล่งถาม “เรนเน่ ตอนนี่...”

“หัวหน้ากิลด์และรองหัวหน้ากิลด์สามารถดูค่าพลังสมดุลของทุกคนที่
อยู่ในกิลด์ได้” แวมไพร์สาวตัดบท เธอเลื่อนมือขวาไปยังหน้าจอกิลด์อาเพร็ด

วู้ง!!! หน้าจออากาศบานนั้นพลันเปลี่ยนไป

ตรงกึ่งกลางด้านบนสุดเขียนไว้ว่า *ครอบครัวอาเพร็ด* ส่วนด้านล่างมีชื่อ
ของเขาและเรนเน่อยู่หลังสัญลักษณ์สีทอง ตามด้วยคำพลังชีวิตและพลังพิเศษ

อย่างละเอียด

สมาชิกระดับหนึ่ง (มงกุฎทองราชา) **อาเรส ไนต์แมร์**

พลังชีวิต 14,573 28 73 แดง

พลังพิเศษ 14,573 28 73 แดง

(มงกุฎทองราชินี) **เรนเน่ บี เอมมารีโน่**

พลังชีวิต 3,082 46 70 แดง

พลังพิเศษ 3,082 46 70 แดง

สมาชิกระดับสอง (บิชอปเงิน) **ว่าง** (รู้กเงิน) **ว่าง** (ไนต์เงิน) **ว่าง**

สมาชิกระดับสาม (พอร์วันแดง) **ว่าง** (พอร์วันแดง) **ว่าง** (พอร์วันแดง) **ว่าง**

(พอร์วันแดง) **ว่าง** (พอร์วันแดง) **ว่าง**

“เรนเน่ แบบนี้พวกเราก็ต้องหยุดเล่นตารางสุ่มสิ” อาเรสพูดอย่างตกใจ ก่อนจะมองไปยังกิลด์ที่ที่เดียวกับที่ตนไม่ทั้งสามซึ่งอยู่สองข้าง “ทำไงดี ถ้าสุ่มแบบเมื่อก็ได้อีกสองครั้ง ค่าพลังสมดุลของเรนเน่ต้องเกินแน่เลย”

จู่ๆ แวมไพร์สาวที่เคยแข็งที่อกก็ยกสองมือขึ้นปิดปาก แล้วระเบิดเสียงหัวเราะออกมดั่งลั่น “ฮ่าๆๆ!!! ของแบบนี้ใช้ว่าจะสุ่มได้ทุกครั้งนะ อย่าลืมนสิว่ามันมีโอกาสน้อย”

สิ้นวจา คุณหนูแวมไพร์ก็ใช้คะแนนกิลด์ไปอีกหนึ่งล้านหยดน้ำ หน้าจออากาศสีทองที่เป็นกงล้อวงกลมปรากฏขึ้นอีกครั้ง เธอโผล่ขึ้นพร้อมกับใช้มือขวาสัมผัสจอขึ้น “เชื่อเถอะว่า มันไม่ได้ง่ายๆ หรือก”

วู้ง!!! แสงสีทองเจิดจ้าปรากฏขึ้นบนตารางสุ่มและเริ่มหมุนไปตามเข็มนาฬิกาโดยไว

ตัด!!! ผ่านไปสิบวินาทีมันก็เริ่มหมุนช้าลงและหยุดตรงช่อง ??? อีกครั้ง

วู้ง!!! กงล้อเบื้องหน้ากลายเป็นสีดำทั้งหมด แสงสีทองเจิดจ้าที่ปรากฏก็หมุนทวนเข็มนาฬิกา

มือขวาของแวมไพร์สาวกดหน้าจ้ออากาศหลายสิบบาน ทว่าทุกจ้อ ล้วนขึ้นคำว้า **ห้ามดำเนินการอย่างอื่นขณะรับรางวัล** เรนเน่พูดขึ้นอย่างลนลาน “ทำไมหน้าจ้อล็อกเอาต์ไม่ทำงาน อย่าขังฉันไว้สิ ฉันไม่อยากจะรางวัลแบบนี้” ตั๊ด!!! ผ่านไปหนึ่งนาที มันก็เริ่มหมุนช้าลงและหยุดตรงพื้นที่สีดำอีกแห่งหนึ่ง

วู้ง!!! พื้นที่ดังกล่าวกลายเป็นสีทอง มีขนาดประมาณ 1 เพอร์เซ็นต์ ของวงกลม เขียนไว้ว่า 1,500 หัวใจทอง

แสงสีขาวยกมาจากเธอรัฟพุ่งลงมาใส่ชายหนุ่มและแวมไพร์สาวอีกครั้ง อาเรสรับรู้ถึงความอ่อนโยนที่แผ่มาที่บั้นเอวของแสงสีขาว ครั้นนี้เขาเหมือนเห็น แม่ของตนกำลังสวมกอดเขาอยู่

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : **ทั้งพลังชีวิตและพลังพิเศษของผู้เล่น** เพิ่มถาวร 1,500 หัวใจทอง **ตราบเท่าที่ยังเป็นสมาชิกระดับหนึ่งของกิลด์อาเพรส** ระดับของผู้เล่นได้เลื่อนเป็น **ผู้พิพากษา**

อาเรส **ไนต์แมร์** ระดับ **ผู้พิพากษา** **อาซีฟ** อันเซน **ฉายา** **จ้าวนักรบ**
เผ่าพันธุ์ มนุษย์ **พลังชีวิต** 16,073 **❤️ทอง** 28 **❤️เงิน** 73 **❤️แดง** **พลังพิเศษ** 16,073
❤️ทอง 28 **❤️เงิน** 73 **❤️แดง**

“ดี!!! อยากเพิ่มนักไซม์ย ก็เพิ่มให้เกิน 100,000 หัวใจทองไปเลยนะ ฮ่าๆ!!!” เรนเน่หัวเราะดังลั่น สองมือของแวมไพร์สาวเริ่มเปิดหน้าจ้ออากาศไปมาอย่างต่อเนื่อง เธอใช้คะแนนกิลด์เพิ่มระดับของกิลด์ไปจนถึง 1,000 ดาวทอง ทำให้เกิดหน้าจ้ออากาศตารางสูงขึ้นมาถึง 998 บาน “มาเลย ฉันพร้อมจะมีค่าพลังสมดุลระดับผู้พิชิตแล้ว”

มือขวาของคุณหนูแวมไพร์สัมผัสเพียงหน้าจ้ออากาศบานเดียว แต่ทุกจ้อกลับมีแสงสีทองและเริ่มหมุนตามเข็มนาฬิกาโดยพลัน

“อะไรคือผู้พิชิตเธอเรนเน่” อาเรสถามด้วยความสงสัย

“ในอดีตมีบุรุษผู้หนึ่งแข็งแกร่งเหนือกว่าเหล่าผู้พิฆาตเทวะ เขาผู้นั้นถูกเรียกว่าก๊อดออฟวอร์” เสียงคุณนักวิชาการของแวมไพร์สาวดังขึ้น เธออธิบายแบบรวบรัด “เขาเป็นว่าเขาคนนั้นมีค่าพลังสมดุลเกิน 100,000 หัวใจ

ทอง ระดับของเขาถูกเรียกว่าผู้พิชิต ไร้ว่างๆ ฉันจะเล่าตำนานของเขาให้ฟัง มาสนใจสิ่งที่พวกเรากำลังจะได้กันเถอะ”

ชายหนุ่มผงกศีรษะ จากนั้นมองไปยังหน้าจ้ออากาศรอบด้านที่กำลังจะบอกผลลัพธ์ว่าพวกเขาจะได้อะไรบ้าง มีหน้าจ้ออากาศจำนวนมากที่แสงสีทองดับลงในช่วง ไม่ได้อะไรเลย แล้วปรากฏตัวอักษรขึ้นมาว่า *เสียใจด้วย ไร้เล่นใหม่นะ* แวบหนึ่งก่อนจะหายไป

“ว้าย! ได้ตั้งสองบานแน่ะ ที่รักดูสิ” เรนเน่ชี้มือซ้ายไปยังหน้าจ้ออากาศสองบานที่กำลังกลายเป็นสีดำ และเริ่มมีแสงสีทองวิ่งวนเข้มนาฬิกา ทำเอาอาเรสอดตื้นตันไม่ได้เช่นกัน

‘แล้วบานอื่นๆ ละ เป็นยังไงบ้างนะ’ อาเรสกลอกตามองไปมารอบด้าน หน้าจ้ออากาศบานที่เหลือล้วนมีตารางเพิ่มขึ้นว่า *ได้* กับ *ไม่ได้* อย่างละครึ่ง แล้วพอบานใดหยุดที่คำว่า *ไม่ได้* หน้าจ้ออากาศเหล่านั้นก็จะหายไป ทำเอาหน้าจ้ออากาศที่เคยมีเกือบพันบาน เหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยบาน

หน้าจ้อ *เพิ่มความสูง* จะมีช่องแบ่งเล็กๆ เป็นเพิ่มความสูง 1 เซนติเมตร ไปจนถึง 1 เมตร ส่วนหน้าจ้อ *เพิ่มสมาชิก* ล้วนสลายไปเมื่อครู่ เหลืออยู่เพียงหน้าจ้อ *เปิดภารกิจลับสีแดงหนึ่งภารกิจ* 2 บาน หน้าจ้อ *เปิดภารกิจลับสีเงินหนึ่งภารกิจ* 1 บาน หน้าจ้อ *เปิดภารกิจลับสีทองหนึ่งภารกิจ* 3 บาน หน้าจ้อ *เมล็ดพันธุ์ปริศนาหนึ่งเมล็ด* 10 บาน และหน้าจ้อ ??? 2 บาน

ขณะที่เขากำลังจะเพ่งตาอ่านหน้าจ้ออากาศสีดำที่แสดงผล คุณหนูแวมไพร์ก็โผล่ขึ้นด้วยเสียงตื้นตัน นิ้วชี้มือขวาของเธอจ้ออยู่หน้าจ้ออากาศสีดำบานนั้น “ที่รัก ดูสิ มันไม่ได้มีแค่เพิ่มค่าพลังสมดุลง่ายๆ เดียวนะ”

อาเรสมองเห็นคำว่า *เพิ่มรองหัวหน้ากิลด์* 1 ตำแหน่ง อยู่บนหน้าจ้ออากาศบานนั้น

“แบบนี้ฉันจะให้เชลที่มีตำแหน่งเท่าฉันแล้ว อีๆ” เรนเน่เลื่อนนิ้วชี้มือขวาไปยังหน้าจ้ออากาศสีดำอีกบาน แล้วพูดต่ออย่างคึกคัก “ส่วนบานนี้เพิ่มการทำพันธสัญญากับไวต์พรอหรือแบล็กพรออีกหนึ่งชั้นด้วย”

ลั่นเสียงระรื้นหู ละอองแสงสีขาวจากมาเธอร์ทริกก็พลันไปรยปรายลง

มาใส่อาเรส เรนเน่ และกิลด์ทรีเบื้องหน้า

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ผู้เล่นเพิ่มขีดความสามารถทำสัญญากับอุปกรณ์เสริมพลังถาวรเพิ่มได้อีก 1 ชั้น จนกว่าผู้เล่นจะยกเลิกสัญญาที่มีอยู่ ทั้งสามสัญญาจึงจะทำได้เป็น 4 ชั้น

“ที่รัก รีบถอยหลังเร็วเข้า” คุณหนูแวมไพร์พยายามเดินถอยหลัง อาเรสมองไปยังเบื้องหน้า กิลด์ทรีต้นน้อยของเขากำลังเปล่งแสงเรืองรอง หน้าจออากาศที่มีตัวเลข 0.1 ถึง 1 เมตร ซึมเข้าไปในกิลด์ทรีของพวกเขา ทำให้มันเริ่มขยายใหญ่ขึ้นทีละนิด

อาเรสโอบอร่างบางในอ้อมกอดไว้แน่น สองเท้ากระโดดถอยหลังไปอย่าง ว่องไว พอปลายเท้าสัมผัสพื้นดิน เขาก็มองไปสองข้าง ที่ดินของเขากำลังขยายขึ้นอีกครั้งราวกับตอบรับการเจริญเติบโตของกิลด์ทรี

“25.99 เมตร” เสียงตื้นตันของเรนเน่ดังขึ้น แวมไพร์สาวใช้มือซ้ายจับ หน้าจอกิลด์อาเวรด์ แล้วใช้มือขวาชี้ไปยังช่องความสูงของกิลด์ทรีอย่าง เร็งโลด ราวกับเด็กน้อยเจอของเล่นชิ้นโปรด

คุณหนูแวมไพร์ใช้สองมือดันแขนของอาเรสออก แล้วหันมามองเขา ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ก่อนจะเอ่ยอย่างชื่นใจ “รู้มั๊ยว่า ฉันไม่เคยหวังว่าจะได้มากขนาดนี้ในวันแรกของการมากิลด์ยูนิเวิร์สเลยนะ”

ท่ามกลางการเจริญเติบโตของกิลด์ทรี เส้นผมของแวมไพร์สาวก็เปลี่ยน เป็นสีทองสะท้อนกับแสงจากรอบด้าน เธอขีดหน้าขึ้นก่อนจะหลับตาลง ริมฝีปากอวบอุ้มเผยออก “ฉันจะให้รางวัลสำหรับที่รัก แต่ครั้งนี้ที่รักต้อง เป็นฝ่ายเริ่มนะ”

อาเรสกะพริบตาขวาวริ้วๆ หากเป็นตามปกติที่อีกฝ่ายเริ่มก่อน เขาจะไม่เกิดอาการเกร็งมากขนาดนี้ ทว่าในยามนี้มีมันกลับเหมือนฟ้าถล่มลงมาทับ ใส่เขาจนบีบแบน สายตาของชายหนุ่มจับจ้องริมฝีปากอันงดงามได้รูป สัมผัส นุ่มนวลและหอมหวานจากครั้งก่อนยังตราตรึงมิเสื่อมคลาย แต่เขาก็ไม่กล้า ก้มหน้าลงไปรับรางวัลแสนพิเศษนี้

ชายหนุ่มมาตัดสินใจได้หลังจากค้างมาห้าวันที่ เขาค่อยๆ โน้มใบหน้า

ลงไปใกล้เรนเนทีละนิด จนเมื่อเวลาผ่านไปสิบนาที ปากของเขากับเธอก็อยู่ห่างกันแค่ห้าเซนติเมตร หัวใจของเขาแทบจะหยุดเต้นขณะหลับตาขวาลง แล้วโน้มศีรษะลงไปเพื่อจับความกระดากอายนี้ทันที

หมับ! ริมฝีปากของเขาสัมผัสถึงความนุ่มนวล ทว่ามันมิใช่ริมฝีปากของอิสตรี

เมื่ออาเรสตีตขวาลงขึ้นก็เห็นฝ่ามือซ้ายของเรนเน เสียงของแวมไพร์สาวดังขึ้นอย่างซุกซน “หมดเวลารับรางวัลแล้วค่ะ คิกๆ”

แวมไพร์สาวหมุนร่างออกห่างจากเขาร้อมมือซ้ายข้างนั้นที่ถอนออกจากปากของชายหนุ่ม เธอเดินห่างออกไปหนึ่งก้าวจึงพูดขึ้น “วันหลังอย่าให้สุภาพสตรีต้องรอนานแบบนี้อีกนะ”

สิ้นเสียงๆ เธอก็หันกลับมาส่งยิ้มละไมแล้วยื่นมือขวามาให้เขา “ไปปลุกต้นไม้กันเถอะ”

“ปลุกต้นไม้...กิลด์ทรีนะเหรอ” ชายหนุ่มเงยหน้ามองต้นอาเพิร์สที่สูงใหญ่จนถึงก้านของมันปกคลุมพวกเขาเอาไว้ กลิ่นหอมของต้นอาเพิร์สเริ่มขจรขยายปกคลุมไปโดยรอบ สายลมอ่อนๆ พัดมาทำให้ผ้าคลุมของเขาและอิสตรีเบื้องหน้าปลิวสะบัด มือซ้ายของชายหนุ่มจึงเลื่อนไปจับมือขวาลของเธอ

“ไม่ใช่กิลด์ทรี แต่เป็นเจ้าพวกนั้นต่างหาก” เรนเนชี้มือซ้ายไปยังหน้าจอบอากาศ 10 บาน ซึ่งยังคงมีเมล็ดพันธุ์สีดำกับเครื่องหมาย ??? แวมไพร์สาวหันมาเอ่ยด้วยเสียงจริงจัง “นั่นคือเมล็ดพันธุ์ปริศนาที่พอเราแตะสัมผัสหน้าจอบถึงจะรู้ว่าเป็นเมล็ดพันธุ์ของต้นไม้พันธุ์อะไร”

“มีหลายพันธุ์เหรอ” ชายหนุ่มถามด้วยความแปลกใจ

“มีมากมายเลยล่ะ อย่างต้นนั้นเติบโตจากเฟรนด์ชิปซี้ด” แวมไพร์สาวใช้มือซ้ายชี้ไปยังเฟรนด์ชิปทรีที่อยู่ด้านซ้ายมือของกิลด์ทรี “หนึ่งต้นสามารถให้ทำพันธมิตรได้หนึ่งกิลด์”

“เอ๊ะ! แบบนี้เราก็ต้องปลุกมันเยอะๆ เลยสิ จะได้มีพรรคพวกเยอะๆ” อาเรสตี้อย่างมีความสุข

“เฮ้อ! มันไม่ได้หาง่ายนะค่ะ” คุณหนูแวมไพร์ก้มหน้าลงเล็กน้อย ก่อน

จะเลื่อนมือซ้ายขึ้นไปยังด้านขวาของกิลด์ทรี “ส่วนนั้นก็ไลฟ์ทรีร้อยปีกับไลฟ์ทรีพันปี ซึ่งเติบโตมาจากไลฟ์ซี้ดร้อยปีและไลฟ์ซี้ดพันปี นอกจากสองสายพันธุ์ดังกล่าวแล้ว ยังมีแบบสิบห้าปี ห้าสิบปี ห้าร้อยปี และหมื่นปี”

“แล้วไลฟ์ทรีใช้ทำอะไรเหอเรนเน่” อาเรสถามอย่างสงสัย

“คิกๆ ยาฟื้นฟูพลังไง” คุณหนูแวมไพร์ตอบพร้อมกับเคลื่อนไหวเข้ามา กอดแขนซ้ายของเขาไว้แน่น แล้วเอียงศีรษะลงขบขันแขนของเขา “ช่วงฤดูเก็บเกี่ยว ไลฟ์ทรีจะมอบผลผลิตผลให้เท่ากับจำนวนเมืองและหมู่บ้านที่มีประชาชนขึ้นชมพวกเรา”

“มอบผลผลิตผลให้เท่ากับจำนวนเมืองและหมู่บ้าน...” ชายหนุ่มทวนคำของแวมไพร์สาว

“ยกตัวอย่างง่ายๆ หากเมืองปีเดียรมีประชาชนขึ้นชมพวกเราจากใจจริง” แวมไพร์สาวเงยไปพักหนึ่งแล้วพูดต่อ “พอถึงฤดูเก็บเกี่ยว ไลฟ์ทรีทั้งสองต้นนี้จะมอบผลผลิตเป็นยาฟื้นฟูพลังให้ต้นละหนึ่งขวด และมีริบบิ้นหลากสีสั้นระบุชื่อเมืองด้วยว่า ยาขวดนี้มาจากเมืองใด อีๆ”

“อ้อ หนึ่งเมืองต่อหนึ่งผลผลิตผล” อาเรสรู้สึกยินดีกับระบบตรวจสอบของเกม มันช่วยให้เขามั่นใจว่าตนไม่ได้ทำผิด

มือซ้ายของเรนเน่เลื่อนไปแตะหน้าจออออากาศด้านซ้ายมือ ปรากฏตัวอักษรสีทองว่า *โพสท์ซี้ด* แล้วหน้าจออออากาศก็กลายเป็นแมล็ดทรงรีสีเขียวใหญ่ประมาณนิ้วหัวแม่มือ ตรงกึ่งกลางแมล็ดมีตัวอักษรสีทองว่า *โพสท์* มันลอยค้างอยู่กลางอากาศประมาณสองวินาที ก็ตกลงสู่มือซ้ายของแวมไพร์สาวที่ยื่นไปรองรับไว้พอดี

“ดีจัง ได้โพสท์ซี้ดไว้ส่งจดหมายระหว่างกิลด์ด้วย” เรนเน่วางโพสท์ซี้ดจากมือซ้ายของเธอลงบนมือซ้ายของอาเรส “ถือไว้นะ ฉันจะเปิดดูทุกบานให้เอง”

สิ้นวาทะ แวมไพร์สาวก็หันไปเปิดหน้าจออออากาศแต่ละบานอย่างฉับไว เมื่อเปิดจนหมดแล้ว เธอจึงหันมาส่งยิ้มหวาน “พวกเราโชคดีจริงๆ ได้แมล็ดพันธุ์ที่จำเป็นหลายพันธุ์เลย ไปปลูกกันเถอะ”

คุณหนูแวมไพร์หันมองไปโดยรอบ เธอชี้มือขวาไปทางด้านซ้าย “ตรงนั้นน่าปลูกโพสตัด บอร์ดตัด เฮาส์ตัด อโรมาตัด”

แวมไพร์สาวเดินนำไป อาเรสรีบเดินตามเธอไปจนถึงที่ดินว่างเปล่าอันกว้างใหญ่ เรนเน่หันมาพูด “ฉันจะปลูกเฮาส์ตัดไว้ตรงนี้ อีกหนึ่งเดือนมันจะเติบโตเป็นเฮาส์ทรี ตรงส่วนลำต้นจะกลายเป็นบ้านให้พวกเรามาอนพักได้”

เมื่อเธอกล่าวจบก็หย่อนเมล็ดทรงรีสีเขียวที่มีตัวอักษรสีทองว่า เฮาส์ลงบนพื้น พอมันจมลงไปบนดิน คุณหนูแวมไพร์ก็เดินมาหาเธอพร้อมกับยื่นมือขวา มา ขายหนูมูร์รับส่งโพสตัดไปให้เธอ

“โพสตัดี้กับบอร์ดตัดี้ควรอยู่ใกล้กัน” เรนเน่หย่อนพวกมันลงบนพื้นดินที่เขายืนอยู่ทันที พอเธอปลูกมันเสร็จก็ลุกขึ้นมาอธิบายราวกับอาจารย์ “โพสตัดี้ทรีใช้ส่งจดหมายระหว่างกิลด์ ดังนั้นบอร์ดทรีซึ่งมีไว้ส่งข้อความภายในกิลด์จึงควรปลูกไว้ใกล้กัน”

“ทำไมล่ะเรนเน่” อาเรสถาม

“เผื่ออนาคตเราได้รับจดหมายด่วนจากกิลด์อื่น จะได้แจ้งให้สมาชิกในกิลด์อาเพรสทราบทันที” คุณหนูแวมไพร์แจกแจงต่อ “แต่ข้อจำกัดคือ เราสามารถส่งข้อความไปให้สมาชิกกิลด์ได้ในรัศมียี่สิบกิโลเมตรรอบข้างตัวเราเท่านั้น”

“แล้วถ้าเราอยู่ในกิลด์ยูนิเวิร์สล่ะ” ขายนู่มนี้กจน

“ก็นับจากแกรนด์กิลด์ที่เราเข้าไป” เธอแยมยิ้มพลางถาม “สงสัยอะไรอีกมั๊ย”

“งั้นเราสามารถส่งจดหมายคุยกับเพื่อนระหว่างกิลด์ได้ตลอดเวลาเลยหรือเปล่า” ขายนู่มถามด้วยเสียงว่าเงิง

“ทำไม่ได้ เพราะจดหมายจะต้องใช้เวลาในการส่งอย่างน้อยห้าวัน” มือขวาของเรนเน่หยิบเมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่งในมือซ้ายโยนลงผืนดินเบื้องหน้า “ส่วนเมื่อครู่คืออโรมาตัดี้ ควรปลูกไว้ใกล้กับเฮาส์ทรี พอมันโตขึ้นจะกลายเป็นอโรมาทรีที่ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ เวลามาพักผ่อนที่นี่ พวกเราจะได้นอนหลับสบาย”

ยังไม่ทันสิ้นวาทะ แวมไพร์สาวก็เดินไปทางขวามือ พอผ่านเฟรนด์ชิป-ทรี เธอก็ย่อตัวลงไปวางเมล็ดพันธุ์อีกหนึ่งเม็ดตรงจุดนั้น “คุณคะ รีบตามมาสิ ฉันปลูกเฟรนด์ชิปขึ้นเสร็จแล้วนะ”

อาเรสเดินตามแวมไพร์สาวไป เธอเดินผ่านกิลด์ทรีไปยืนอยู่ด้านหน้าไลฟ์ทรี มือขวาของแวมไพร์สาวยื่นส่งเมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่งมาให้ “นี่คือไลฟ์ซี้ดห้าสิบปี จะลองปลูกดูมั้ยคะ”

ชายหนุ่มผงกศีรษะพร้อมยกยื่นมือขวาไปรับเมล็ดพันธุ์นั้นเพื่อจะปลูกไว้ใกล้ๆ ไลฟ์ทรีหนึ่งร้อยปี พอเขาย่อเข่าและหย่อนมันลงสู่พื้น ไลฟ์ซี้ดห้าสิบปีก็จมลงไปใต้นดิน

“น่าจะมีอีกหนึ่งเดือน มันถึงจะแทงยอดออกมา...” เรนเน่อธิบายด้วยเสียงชื่นใจ ทว่าอาเรสกลับไม่ค่อยได้ฟังสักเท่าไร เพราะเขาเริ่มรู้สึกกังวลใจเล็กน้อยจนเผลอหลับไป เสียงกังวลใจของแวมไพร์สาวเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ “ที่รัก เป็นอะไรมัย ที่รัก ตื่นหรือยัง”

พอเขารู้สึกตัวอีกครั้ง อีสตรีมสีแดงก็นั่งอยู่เบื้องหน้า ใบหน้าของเธอดูเศร้าหมอง “ขอโทษนะ ฉันมันแต่ดีใจมากเกินไป จนลืมคิดถึงเรื่องความเป็นมนุษย์ของที่รักไปเลย”

สองมือของคุณหนูแวมไพร์เอื้อมมาจับใบหน้าของเขา แล้วเปล่งเสียงออดอ้อน “วันหลังฉันจะตั้งใจสังเกตคุณให้มากขึ้น อย่าโกรธฉันเลยนะ”

ชายหนุ่มผุดลุกขึ้นโดยเร็ว แล้วยื่นมือขวาไปให้อีกฝ่าย “เรนเน่ก็เป็นเรนเน่แบบนี้แหละ ไม่ต้องเปลี่ยนเป็นแบบอื่นเพื่อผมเลย”

“ชอบฉันที่เป็นแบบนี้จริงๆ เหนอ” คุณหนูแวมไพร์เลื่อนมือขวาขึ้นมาจับมือขวาของเขาพร้อมกับยื่นขึ้นแล้วส่งยิ้มหวานมาให้ อาเรสรู้สึกหน้าร้อนผ่าว ยืนตัวแข็งทื่อเพราะอายุที่จะตอบ จู๋ๆ เรนเน่ก็เดินเข้ามาคล้องแขนซ้ายแล้วเอ่ยอย่างปลื้มใจ “ฉันปลูกเมล็ดพันธุ์ที่เหลือทั้งสี่เสร็จแล้ว”

แวมไพร์สาวใช้แขนซ้ายชี้ไปยังด้านหลังของกิลด์ทรีที่ว่างเปล่า “ฉันปลูกแควร์เฮาส์ซี้ดลงตรงนั้น พอมันโตขึ้นกลายเป็นแควร์เฮาส์ทรี พวกเราก็จะมีโกดังเก็บสินค้าขนาดเล็ก”

“พวกเราต้องมีที่เก็บของด้วยเหอ” ชายหนุ่มถามด้วยความแปลกใจ
 “ต้องมีสิคะ” แขนซ้ายของเธอยังคงขี้อยู่ที่เดิม “ฉันปลูกเทรตซ์ไว้ด้านหน้าของมัน พอมันกลายเป็นเทรตซ์เมื่อไหร่ พวกเราจะสามารถแลกเปลี่ยนสินค้ากับกิลด์ที่อยู่ในเมืองเดียวกับพวกเราได้”

อาเรสผงกศีรษะรับฟังเสียงกระตือรือร้นของคุณหนูแวมไพร์ ดูเธอช่างขยันขันแข็งมาก

“ส่วนปาร์ตี้ซี้ดและฟู้ดซี้ด ฉันปลูกไว้ตรงนั้น” เรนเน่ชี้มือซ้ายไปทางขวาของเขา อีสตรีมสีแดงเริ่มอธิบาย “ปาร์ตี้ทรีจะให้ผลสร้างปาร์ตี้ที่มีระยะเวลาแค่หนึ่งวัน ส่วนฟู้ดทรีจะให้อาหารแบบสุ่ม ภายในของบางผลอาจเป็นข้าว เนื้อ น้ำผลไม้ และพวกเครื่องดื่มมีนม”

อาเรสมองไปยังหน้าจอกิลด์อาเพิร์ธ เขาเห็น คะแนนกิลด์ 105,000,000 หยดน้ำ ทำให้นึกจนงว่าทำไมเรนเน่ไม่ใช้ไปจนหมด เขาจึงถาม “เรนเน่ ทำไมไม่ใช่คะแนนกิลด์ให้หมดเลยล่ะ”

“คิกๆ ช่วงที่ฉันอธิบายอยู่ คุณคงเผลอหลับไปสินะ” แวมไพร์สาวกอดแขนซ้ายของเขาแน่นขึ้น เธอหันหน้ามาพูดด้วยเสียงจริงจัง “คะแนนกิลด์จะถูกดันไม้ต่างๆ ดูไปต่อวัน หากพวกเราไม่มีให้ นอกจากพวกมันจะไม่ให้ผลิตผลแล้ว ยังจะเหี่ยวตายถ้าหากขาดหยดน้ำนานถึงหนึ่งเดือน”

ขณะที่ชายหนุ่มพยักหน้า คุณหนูแวมไพร์ก็ลากหน้าจ่ออากาศหกบานมาไว้เบื้องหน้าของเขา สองบานเป็นหน้าจ่ออากาศสีแดง หนึ่งบานเป็นหน้าจ่ออากาศสีเงิน สามบานเป็นหน้าจ่ออากาศสีทอง

“ลองอ่านรายละเอียดภารกิจทั้งหมดนี้สิ” เสียงเข้มงวดของเรนเน่ดังขึ้น ชายหนุ่มรีบมองและอ่านทันที เธอใช้มือซ้ายขยายหน้าจ่ออากาศสองบานให้ใหญ่ขึ้น “อย่างภารกิจลับสีแดงทั้งสองนี้เป็นภารกิจง่าย ๆ เราควรรับไว้ นะ”

ภารกิจประเภท แดง ชื่อภารกิจ ซ่อมแซมก๊าดตาครอลิมารีส สถานที่
เมืองปีเดียร์ ระยะเวลา 1 วัน ปัจจุบันมีกิลด์ร่วมภารกิจนี้ 0 กิลด์ คะแนน
กิลด์ 1,000 หยดน้ำ รางวัลพิเศษ ปล่อยแรงการเจริญเติบโต 1 ลูก

ภารกิจประเภท แดง **ชื่อภารกิจ** รักษาผู้บาดเจ็บที่ภตตาคารอลิมปารีส **สถานที่** เมืองบีเดียร์ **ระยะเวลา** 1 วัน **ปัจจุบันมีกิลด์ร่วมภารกิจนี้** 0 กิลด์ **คะแนนกิลด์** 3,000 **หยดน้ำ** **รางวัลพิเศษ** ปู่เร่งการเจริญเติบโต 3 ฤกษ์

“ง่ายจริงๆ ด้วย” เสียงตอบของอาเรส

“งั้นฉันรับเลยนะ” แวมไพร์สาววางมือซ้ายลงบนหน้าจอกอากาศทั้งสองบาน แล้วดูเข้ามาในแวนอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นเธอก็ขยายหน้าจอกอากาศสีเงินบานหนึ่งขึ้นมา “ต่อไปเป็นภารกิจลับสีเงิน ภารกิจประเภทนี้มักจะทำให้พวกเราไปเข้าร่วมหรือจัดพิธีต่างๆ เช่น งานแต่งงาน งานวันเกิด งานเทศกาล งานล่าสัตว์ งาน...”

ภารกิจประเภท เงิน **ชื่อภารกิจ** เข้าร่วมพิธีกรรมปลอบโยนดวงวิญญาณ **สถานที่** หมู่บ้านเรนเดียร์ **ระยะเวลา** 2 วัน **ปัจจุบันมีกิลด์ร่วมภารกิจนี้** 10 กิลด์ **คะแนนกิลด์** 300,000 **หยดน้ำ** **รางวัลพิเศษ** อุปกรณ์ชาวสวน 1 ชุด

เมื่อชายหนุ่มอ่านจนจบก็รู้สึกยินดีกับเหล่าผู้ตายในหมู่บ้านเรนเดียร์ เพราะหากเขาจำไม่ได้ ทหารร่างสูงใหญ่คนนั้นเคยบอกว่า เหล่าพ่อค้าในหมู่บ้านกำลังรอให้ผ่านพิธีกรรมนี้ไปก่อน ตลาดนัดเรนเดียร์ถึงจะกลับมาคึกคักอีกครั้ง

เรนเน่หันมามองเขาด้วยสีหน้าเศร้าเล็กน้อย “ที่รัก จะให้ฉันซื้อของไปไหว้หลุมศพพวกเขาด้วยมั้ย”

อาเรสไม่รู้จักประเพณีชาวทาร์ซ ไม่รู้ว่าต้องซื้อสิ่งใดบ้าง จึงผงกศีรษะแล้วเอ่ยด้วยเสียงจริงใจ “ผมคงต้องขอรบกวนเรนเน่แล้ว”

“เมื่อเป็นเรื่องของสามี ภรรยาแบบฉันก็ต้องทำให้อยู่แล้ว” มือขวาของแวมไพร์สาวเลื่อนลงมากุมมือซ้ายของเขา “ฉันจะจัดการเรื่องนี้ให้ดีที่สุดเพื่อคุณค่ะ”

สิ้นวจา คุณหนูแวมไพร์ก็วางมือซ้ายลงบนหน้าจอกอากาศและดูเอาภารกิจนั้นเข้าไปในแวน เธอหันหน้ามาพร้อมกับใช้มือซ้ายขยายหน้าจอกอากาศสีทองทั้งสามบานให้ใหญ่ขึ้น แล้วเอ่ยเตือนด้วยเสียงเข้มงวด “สิ่งที่เห็น

ต่อไปนี่ อย่าเพิ่งคิดในแง่ร้ายนะ”

หน้าจ้ออากาศสีทองทั้งสามบาน นอกจากคำว่า *ภารกิจประเภท* ของ กับ *สถานที่ หมู่บ้านเรนเดียร์* นอกนั้นล้วนเป็นเครื่องหมายคำถามสามอันซ้อน

“จะเกิดปัญหาขึ้นที่หมู่บ้านเรนเดียร์หรือ” เสียงรื้อนรอนของอาเรส เขา เคยได้ยินคำเตือนเรื่องร้ายแรงที่กำลังจะเกิดขึ้นในแถบนี้จากทั้งโซโลคิงและโคลอสเซียมคิง ตาซ้ายจึงเปิดขึ้นเพื่อดูรายละเอียดที่มีแต่เครื่องหมายคำถาม “เรนเน่ พวกเราต้องรีบ...”

หมับ!!! มือซ้ายของแวมไพร์สาวเลื่อนมาปิดปากเขา

“ที่รัก ฉันบอกแล้วว่าอย่าเพิ่งคิดแง่ร้าย” เสียงของเรนเน่ดูเยือกเย็น เธอถอนใจเข้าออกก่อนจะพูดต่อ “ภารกิจสีทอง เป็นภารกิจพิเศษที่จะไม่บอกชื่อภารกิจ แต่จะบอกสถานที่ไว้ให้”

“แต่ภารกิจสีทองที่ผมเจอล้วนเป็นเรื่องร้าย และมีชีวิตของคนจำนวนมากเป็นเดิมพันตลอดเลยนะ” อาเรสคิดไปถึงภารกิจทั้งสามที่ผ่านมา หากเขาคาดเดาไม่ผิด *ภารกิจดูแลความปลอดภัย* คงหมายถึงช่วงที่เขาปราบตระกูลซาริน ส่วนอีกสองภารกิจล้วนบ่งบอกชื่อไว้ตรงๆ อยู่แล้ว “เพราะแบบนั้นเราจึงต้องรีบไปหมู่บ้านเรนเดียร์”

เฝียะ!!! มือซ้ายของเรนเน่ตบแก้มขวาของเขา

“ภารกิจสีทอง บางครั้งแค่เก็บของข้างทางคืนเจ้าของก็ถือว่าสำเร็จ บางครั้งแค่เดินผ่านแล้วบริจาคก็ถือว่าสำเร็จ บางครั้ง...” ผมของแวมไพร์สาวกลับมาเป็นสีแดงเพลิงพร้อมกับนัยน์ตาที่ทอแววเบือหน่าย มือขวาที่เคยกุมมือซ้ายของอาเรสเอาไว้ก็คลายออก เธอถามด้วยเสียงหนักแน่น “คุณคิดว่าฉันไม่น่าเชื่อถือนั้นหรือคะ”

อาเรสรีบส่ายหน้าอย่างจุนใจ เพราะเขาไม่สามารถบอกเธอถึงความจริงในเรื่องที่ตนรู้มาจากผู้เล่นได้ ทว่าเหตุผลที่แวมไพร์สาวออกมาทั้งหมดล้วนมีความเป็นไปได้ว่า เรื่องดังกล่าวอาจไม่ใช่เรื่องร้ายแรง

“ขอบคุณนะเรนเน่ ที่ช่วยเตือนสติ” ชายหนุ่มส่งยิ้มให้เธอ

“ขอบคุณนะที่รัก ที่เชื่อใจฉัน ความเจ็บปวดเอ๋ยจงหายไป” มือซ้าย

ของแวมไพร์สาวเลื่อนมาลูบแก้มขวาของเขา เธอแลบลิ้นให้เขาเห็นครั้งหนึ่ง ก่อนจะยิ้มละไม มือขวาของเธอเลื่อนมาคล้องแขนซ้ายของเขาแล้วเอ่ยอย่างห่วงใย “ไปนอนหลับใต้กิลด์ทรีก่อนนะ เรื่องภารกิจสีแดงง่าย ๆ พวกนี้ และการเตรียมการต่างๆ ที่จำเป็นทั้งหมด ฉันจะจัดการให้เอง”

ชายหนุ่มถูกแวมไพร์สาวลากตัวไปจนถึงใต้ต้นกิลด์ทรี จากนั้นเคลื่อนกายไปอยู่ด้านหลังของเขา แล้วผล็วหลังชายหนุ่มให้ก้าวเข้าไปนอนอยู่ห่างจากลำต้นเพียงแค่สองก้าว

“นอนฟังลำต้นกิลด์ทรีไปก่อนนะ เดี่ยวฉันจะไปเตรียมทุกอย่างไว้ให้เอง” สิ้นวาทะ เธอก็สวมกอดเขาจากด้านหลัง เนินอกที่กระทบแผ่นหลังทำให้ชายหนุ่มตาสว่าง ทว่าเพียงชั่วพริบตาความรู้สึกทั้งหมดก็หายไปเช่นเดียวกับร่างของเธอ

อาเรสหันกลับมามอง แต่ไม่พบใครทั้งสิ้น เขาลองเปิดหน้าจอกิลด์อาเพิร์ส ก็ไม่พบเจอคำสั่งล็อกเอาต์ออกจากที่นี่ ความมั่งง่วนนอนที่ถล่มเขามาตลอดทำให้ค่าพลังชีวิตเริ่มลดลงทีละนิด หากไม่มีสนับแขนหยินหยาง เขาคงสิ้นใจตายเพราะเป็นโรคคอดนอน

เมื่อคิดได้ถึงสิ่งที่ควรทำ อาเรสจึงนั่งลงเอนหลังพิงกิลด์ทรีของตน สายตาจับจ้องไปยังยอดสี่เหลี่ยมที่มีใบไม้อยู่เต็มไปหมด สองตาที่เปิดค้างไว้เริ่มหลับลง แม้จะเห็นหน้าจอล็อกเอาต์ที่แสนน่ารำคาญปรากฏขึ้นในเวลานี้ เขาก็ไม่มีแรงพอจะคิดอะไรอีกต่อไป

เมื่อแวมไพร์สาวออกจากกิลยูนิเวิร์สไป เธอก็ใช้มือขวาดึงผ้าคลุมสีดำขึ้นปิดบังใบหน้าของตน ส่วนมือซ้ายหยิบหน้ากากแฟนธ่อมสีดำขึ้นมาสวม ก่อนจะกวาดตามองไปโดยรอบ เห็นพี่สาวคนเดิมในผ้าคลุมสีขาวขลิบทองสวมหน้ากากสีขาว กำลังเดินมาหา

“กิลด์ทรีของหนูปลูกสำเร็จค่ะ” เสียงภูมิใจของเรนเน่ดั่งขึ้น ก่อนจะยิ้มแห้งๆ “แต่หัวหน้ากิลด์ยังต้องพักผ่อนอีกครู่ใหญ่”

“อ้อ...งั้นไว้เขาตื่นแล้วอย่าลืมพาขึ้นไปข้างบนนะ ถึงนั้นจะเชี่ยวชาญแต่มันยังมีธรรมเนียมที่ต้องปฏิบัติอยู่” ประชาสัมพันธ์สาวเดินกลับไปยืน

ประจำตำแหน่งด้านหลังโต๊ะวงแหวน โดยมีลูกค้ายี่สิบคนกำลังยืนต่อแถวรอติดต่อยู่

คุณหนูแวมไพร์เดินออกจากตึกแกรนด์ทิลด์ตรงไปยังลานจอดรถมาราคัสทันที เมื่อเดินผ่านฝูงชนมาจนถึงรถมาราคัสสีน้ำตาลของเชลฟี จึงเห็นทูซาในผ้าคลุมสีดำชาดวันกำลังต่อล้อต่อเถียงกับสาวใช้ชุดสีดำผมยาวสีเขียว เธอเลยเดินเข้าไปใกล้ทันที

“เกิดอะไรขึ้น พวกเราถูกเรียกเก็บค่าเสียหายอีกแล้วหรือ” น้ำเสียงไม่พอใจของเรนเน่

“เปล่าคะท่านลูกค้า” สาวใช้ชุดสีดำที่ยืนอยู่ด้านซ้ายหันมาโค้งศีรษะอย่างนอบน้อม “ดิฉันแช่ถัง ซ็อลเหมยฮั่ว ได้รับคำสั่งจากท่านประธานให้มาเป็นสาวใช้ประจำคณะเดินทางของคุณหนูแห่งตระกูลวินดาเรีย เพื่อทดแทนบุญคุณที่ช่วยให้ภักตาคารอิลมารีสรอดพ้นจากวิกฤตเมื่อครู่”

“ระยะเวลา” แวมไพร์สาวถามทันที

“จนกว่าพวกท่านจะตาย” เสียงจริงจังของสาวใช้แห่งภักตาคารอิลมารีส์

“นั่นมันสิทธิ์ของราชาเท่านั้นไม่ใช่หรือ...ถึงจะได้รับ” คุณหนูแวมไพร์หันไปถามทูซาด้วยความประหลาดใจ “แล้วทำไมถึงต้องทะเลาะกันด้วยล่ะ ทั้งที่ฝ่ายเรามีแต่ได้กำไร”

“ซ้ากับนางอยู่ด้วยกันไม่ได้” อตีตนักรบหมิพิตอบเสียงเรียบ หันกลับไปจ้องหน้าเหมยฮั่วอย่างดุตัน แล้วตวาดดั่งลัน “เรื่องของเรานั้นจบลงตั้งแต่วันนั้นแล้ว”

“อ้อ! อตีตคนรักกันละสิ” จันเชิญแก้วไขปัญหากันไปก่อน เพราะยังไงพวกเราก็ต้องเดินทางร่วมกันอีกนาน” เรนเน่กระตุกยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะหันไปบอกสาวใช้ชุดสีดำ “ยังไงพวกเราก็ถูกผู้หญิงเหมือนกัน พยายามเข้านะ”

อัสตรีผมสีเขียวเลื่อนมือซ้ายดึงวิกผมออก เผยให้เห็นเรือนผมสีม่วงที่สยายตัวลงไปถึงเอว หน้ากากสีเงินของเธอถูกดึงออกตาม จึงเห็นดวงตาสีม่วงอ่อนเปล่งประกายใต้คิ้วเรียวยาว ใบหน้ารูปไข่ขาวนวล จมูกโด่งพองาม จัดว่า

เป็นโฉมสะคราญนางหนึ่ง มือขวาของเธอแตะลงบนกึ่งกลางชุดสาวใช้

“เดอะเมดควีน!!!” สีนวาคา ลำแสงสีชมพูบางเบาที่พุ่งออกจากแหวน
สีเงินซึ่งมีลวดลายไล่หลากหลายรูปทรงบนนิ้วนางมือซ้ายของเธอ มันห่อหุ้ม
ตัวร่างของเหมยฮั่ว

ฮุม!!! สายลมวูบใหญ่พัดประกายแสงสีชมพูนั้นออกไป

บัดนี้เธอสวมชุดยูคาตะแบบสั้นแขนยาวสีขาว ที่เอวรัดโอบิสีชมพู ทับ
ด้วยชุดเกราะรัดอกสีม่วงเข้มมีลวดลายดอกบ๊วย ตรงกึ่งกลางมีสายรัดสีฟ้ามัด
เป็นลวดลายดอกไม้ห้ากลีบเช่นดอกบ๊วย สวมถุงมือยาวแบบไม่หุ้มนิ้วสีดำลาย
ลูกไม้ มีผ้าคลุมไหล่สีชมพูลวดลายดอกซากุระ กระโปรงสั้นบานสีชมพู สวม
ถุงเท้ายาวสีขาวถึงขาอ่อน บริเวณต้นขารัดด้วยเชือกสีฟ้าที่ผูกปมจนเป็น
ดอกไม้ห้ากลีบ รองเท้าหนังสีชมพู สูงประมาณ 175 เซนติเมตร รูปร่างของ
เธอสามารถดึงดูดสายตาของบุรุษทุกวัยได้อย่างแน่นอน

“ชุดนี้นั่นคูนๆ อยูนะ” เรนเริบละสายตาจากเหมยฮั่วไปมองอดีตนักรบ
ทมิฬพร้อมโพล่งถามด้วยความแปลกใจ “ทูซาทั้งสาวสวยแบบนี้มาได้ยังไง”

ทูซาสา่ยหน้าไปมา ก่อนจะกล่าวอย่างละเหยใจ “เรื่องบางเรื่องข้าคง
ไม่อาจตอบคำถามแม่หญิงได้...อูบ!”

จู่ๆ สองมือของสาวใช้ก็ยึดเนื้ออย่างขึ้นใหญ่ใส่ปากของอดีตนักรบทมิฬ
เธอควาดด้วยเสียงเย็นชา “ตามกฎหมายของนักรบทมิฬ จะไม่กินทั้งกินขว่างอาหาร
ทุกชนิดไซ้มี๊”

ทูซาใช้สองมือผลักไหล่ของอดีตริ่มสีม่วงออกไป พลางพ่นลมหายใจ
ออกจากจมูกแรงๆ ปากของบุรุษผู้เต็มไปด้้วยแผลเป็นเริ่มขบเคี้ยวเนื้อชิ้นนั้น
อย่างรวดเร็วก่อนจะพูดต่อ “ไซ้ ต่อให้เนื้อชิ้นนี้อาบยาพิษมา ข้าก็จะกิน ง่าๆๆ”

เหมยฮั่วเอ่ยขึ้นด้วยท่าทีของสาวใช้ผู้แสนสุภาพ “นั่นคือเนื้อชั้นดี ไร่
พิษภัย เชิญกินอย่างพิถีพิถันนะคะ”

คุณหนูแวมไพร่สุดดมไม่กี่ครั้งก็รีบหันไปถามเหมยฮั่ว “กลิ่นนี้มัน...
ไม่ใช่เนื้อซี่ปคอร์นผสมอนาคอร์นหรือหรือ”

“อ้อก!!!” ทูซาพลันสะอีก พริบตานั่นอดีตนักรบทมิฬก็หันไปมอง

สาวใช้ด้วยสายตาโกรธกริ้ว “เจ้าทำร้ายกันเกินไปแล้วนะ นี่มันยิ่งกว่ายาพิษ ร้ายทุกชนิดบนARTH”

หวีด!!! ร่างกายของทูซาเริ่มหดลงทีละนิด จนมีความสูงเหลือเพียงแค่ 185 เซนติเมตร

ทูซาพลันถอดผ้าคลุมสีดำออก เผยให้เห็นกางเกงขายาวสีดำ กับ ไบหน้หน้าและร่างกายที่เต็มไปด้วยแผลเป็น ซึ่งกำลังมีเกล็ดดอานาคอร์นขึ้นปกคลุม มันใช้สองมือปิดไบหน้หน้าพร้อมทั้งกรีดร้องดั่งลั่น “ไม่!!! รอยแผลแห่งศักดิ์ศรี ของข้า”

แกร๊ก! เกล็ดดอานาคอร์นเริ่มหลุดออกจากไบหน้หน้าและตามร่างกายของ อติตนักรบทัพทีละนิด

เรนเนถึงกับปากอ้าตาค้าง เพราะผิวพรรณสีเข้มกลับขาวนวล ไบหน้หน้า ของอีกฝ่ายหล่อเข้มประดุจเจ้าชายผู้สูงศักดิ์ในนิยาย ผมสีน้ำตาลยาวประบ่า พลิวไหวไปกับสายลมราตรีสะท้อนแสงจันทร์รา นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมีน้ำตา ไหลรินออกมา

‘แน่แล้ว! แผลเป็นสำหรับนักรบทัพคือเกียรติยศ แบบนี้เหมยฮั้วโดน ซ่าแน่’ แวมไพร่สาวหันไปมองอติตรีผมสีม่วงที่กำลังยิ้มอ่อนหวาน เธอรีบกวาด ไล่ ‘ยัยบ้า! รีบหนีไปซะ อย่ากตายนะเพราะทูซาหรือไง’

“เขาไม่มีทางฆ่าฉันหรือกนายหญิง” เหมยฮั้วหันมาโค้งตัวให้เรนเน่ อย่างสุภาพ

แวมไพร่สาวมองไปยังทูซาที่บัดนี้สองเข่าทรุดลงไปนั่งกับพื้น และกำลัง พึมพำราวกับคนใกล้ตาย “อ่า...ข้าหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว แม้แต่ศักดิ์ศรีสุดท้าย ของนักรบทัพก็โดนชิงไป ต่อไปข้าจะอยู่ไปเพื่ออะไร”

“ใจเย็นๆ ทูซา เจ้ายังต้องทำงานให้ข้าตามสัญญา” คุณหนูแวมไพร่ ยกมือขว้างขึ้นชี้หน้าอีกฝ่าย “หรือนักรบทัพเป็นพวกชอบกลับกลอก”

อติตนักรบทัพปลันนงยหน้ามองเรนเน่ ไบหน้หน้าของเขาอาบด้วยน้ำตา เอ่ยปากอย่างไร้พลังแห่งชีวิต “แม่หญิง เมื่อข้าไม่มีแผลเป็น จะเป็นนักรบทัพ ได้ยังงั้น”

เหมยฮั่วยกมือขวาขึ้น ส่งแหวนสี่เงินวงหนึ่งไปให้ออดีตันกรบทมิฬ “ยังเหลือสิ่งนี้อยู่นะ”

“อ๊ะ!!!” พูซาลืมตาโต ยื่นสองมืออันสั้นเทาไปรับแหวนสี่เงินที่มีลวดลายกางเขนอยู่รอบวง แล้วพูดเสียงสั้น “นะ...นี่มันแหวนผู้สืบทอดนี่นา บัตเลอร์คิงให้อภัยข้าแล้วหรือ”

“เขาให้อภัยคุณตั้งแต่วันแรกที่คุณหนีมา” แววดตาของเหมยฮั่วดูเย็นชา เธอเอียงหน้าไปด้านซ้าย “แต่พอดีข้าอยากเห็นว่า ชายผู้ทิ้งคุณนั่นที่แสนอ่อนแอไปสนุกกับการเดินทางแบบหลบๆ ซ่อนๆ จะใช้ชีวิตแบบใด ก็เลยลืมคืนแหวนวงนี้ให้ทุกครั้งทีพบเจอ”

แปะ!!! แหวนสี่เงินวงนั้นหล่นลงไปไ่มือขวาของบุรุษผมสีน้ำตาล ออดีตันกรบทมิฬใช้มือขวาจับแหวนวงนั้นสวมลงบนนิ้วนางมือซ้าย แล้วพูดอย่างคล่องแคล่ว “ข้าขอสัญญาต่อแหวนวงนี้ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ข้าจะกลับไปเดินบนเส้นทางสายฟ้อบ้านจนกว่าชีวิตจะหาไม่ เดอะบัตเลอร์คิง!!!”

วู้ง!!! ลำแสงสีฟ้าพุ่งออกจากแหวนวงนั้นเข้าห่อหุ้มร่างของออดีตันกรบทมิฬ

ตูม!!! สายลมวูบใหญ่พัดผ่านประกายแสงเหล่านั้นออกไป...

เผยให้เห็นบุรุษหนุ่มในเสื้อโค้ตเข้ารูปมีผู้ดีสีขาว หัวซิปเป็นโลหะรูปปีกสี่เงินซึ่งกึ่งกลางฝังอัญมณีทรงกลมสีฟ้า มีเม็ดกระดุมสี่เงินสี่เม็ดประดับอยู่สองข้างของซาบเสื้อสีฟ้าอ่อน มีกระเป๋าเสื้อบริเวณเอวทั้งสองด้าน ซาบเสื้อช่วงเอวลงมาลีวคล้ายดาบสลักกางเขนสีขาว มือทั้งสองข้างสวมถุงมือสีดำกางเกงสีดำยาว รองเท้าโลหะสีเงินหัวแหลมเงางาม

พูซาชู่มือซ้ายขึ้นมากำสลับแบฟักหนึ่งค้อยกล่าวเสียงดังกังวาน “คอมแบตบัตเลอร์ฟอร์ม”

แว็บ!!! ลำแสงสีฟ้าหลายสิบสายถักทอรอบหัวไหล่ซ้ายจดปลายนิ้วมือเป็นเกราะไหล่ แขน และถุงมือสีเงิน ส่วนในมือซ้ายกุมด้ามดาบเคลย์มอร์

“คอมแบตเมดฟอร์ม” เสียงยินติของเหมยฮั่วดังขึ้น ลำแสงสีชมพูออกอยู่บนมือซ้ายของเธอ แล้วกลายเป็นดาบเรเปียร์เล่มหนึ่ง

แก๊ง!!! ทั้งสองต่างพาดฟันดาบใส่กันอย่างดุเดือด

เห็นดังนั้นคุณหนูแวมไฟร์ก็รู้สึกสงสัยเพิ่มมากขึ้น เพราะดาบเคลย์มอร์ซึ่งทั้งใบดาบและด้ามจับเป็นสีฟ้าในมือของทูซาช่างคุ้นตาของเธอยิ่งนัก โดยเฉพาะความยาวของใบดาบเกือบสองเมตรนั้น พอสายตาเลื่อนไปยังดาบเรเปียร์สีชมพูในมือของเหมยฮั่ว ซึ่งยาวพอๆ กับของอดีตนักรบทมิฬ แวมไฟร์สาวก็เหมือนจะเคยอ่านตำนานของอาวุธสองชิ้นนี้เจอในหนังสือประวัติศาสตร์รวมวีรบุรุษและวีรสตรีเล่มโตเล่มหนึ่ง

“ยัยบ้า! แก๊งให้ข้ามีชีวิตล้มลุกคลุกคลานมาตั้งหนึ่งร้อยปี” เสียงสะอื้นให้ของบุรุษผมสีน้ำตาล

“ใครให้ข้าทั้งข้าล่ะ” เสียงไม่พอใจของอดีตวีรบุรุษผมสีม่วง

แก๊ง!!! ทั้งสองต่างพาดฟันดาบที่มีแสงสีขาวทอหุ้มกันอย่างเมามันจนเกิดประกายไฟแล่นวูบวามิขาดสาย

“แก๊งเหมือนกันนี่นา” เสียงของอดีตนักรบทมิฬที่พาดดาบเข้าปะทะกับเหมยฮั่ว

“ก็อยู่มาปุนนี้แล้วนี่ อย่าลืมนึกว่าฉันกับนายก็มีพลังเท่ากันมาตลอดนะ” เสียงว่าเจิงของสาวใช้

ก่อนที่พวกเขาจะพาดฟันกันต่อ แม้เรนเน่อยากรู้ว่าอาวุธที่ทั้งสองถือคือสิ่งใด แต่เวลาอันน้อยนิดทำให้เธอรีบโผล่ขึ้น “พอก่อน ดิฉันมีคำไหว้วาน”

“เมดฟอร์ม/บัตเลอร์ฟอร์ม” เสียงของคุร์กดังขึ้นพร้อมเพรียงกัน

ดาบของทั้งสองหายไปจากมือ เพราะไหลซ้ายของทูซาก็สลายไปด้วย ทั้งสองหันมาหาเรนเน่ แวมไฟร์สาวยื่นมือซ้ายที่มีควีนริงไปเบื้องหน้า สั่งการทันควัน “จงเข้ากิลด์อาเพิร์สซะ นี่คือน้ำสั่ง”

ว๊ิง!!! หน้าจอกิลด์อาเพิร์สเปิดขึ้นเบื้องหน้าทั้งสามคน

“ยินดีด้วยนะครับคุณหนู ไม่ใช่ทุกคนที่ปลุกกิลด์ซี้ดแล้วจะสำเร็จ” ทูซาโค้งตัวเล็กน้อยด้วยท่าทางสุภาพอย่างที่พอบ้านพึงจะเป็น

“ยินดีด้วยนะคะคุณหนูเอมมารีโน” เหมยฮั่วโค้งตัวอย่างแซมซ้อยดังเช่นสาวใช้ผู้เพียบพร้อม

ความสง่างามที่แอบแฝงในท่าทางของพ่อบ้านและสาวใช้ สะกดให้ เรนเน่มองตาค้าง ทว่าเวลาที่มีไม่เพียงพอทำให้เธอรีบพูด “รีบกดตอบรับสิ ฉัน มีงานต้องทำต่ออีกเยอะเลยนะ”

สองคนเบื่องหน้าวางมือขวาทาบทับลงบนหน้าจอกิลด์อาเพิร์ธ ทันใด นั้นก็เกิดแหวนสีเงินสวมที่นิ้วหัวแม่มือขวาของคนทั้งสอง

“คุณหนูมีอะไรให้พวกเรารับใช้ขอรับ/คะ” ทั้งสองแย่งกันกล่าว

คุณหนูแวมไพร่เห็นเหมาะสมกำลังส่งสายตาของผู้ชนะใส่หูชาอยู่ จึงรีบ โพล่งขึ้น “รอดตรงนี้ก่อน เดี่ยวมีหลายงานเลยที่ต้องแยกกันไปทำ”

สิ้นวาทะ แวมไพร่สาวก็เดินขึ้นไปบนรถมาราคัส มือขวาของเธอเลิก ผ่าม่านสีน้ำตาลออกไปด้านข้าง เผยให้เห็นเพื่อนสาวที่กำลังนอนตะแคงซ้าย หันหน้าไปทางโลงศพของเบลนาเทีย

ก๊อ๊กๆ!!! เรนเน่ใช้มือซ้ายเคาะผนังรถด้านซ้ายมือหลายครั้ง

ทว่าเพื่อนสาวของเธอยังคงนอนอยู่ใต้ผ้าห่มสีขาวด้วยใบหน้าเปี่ยมสุข แวมไพร่สาวจึงได้แต่เดินไปยืนอยู่ด้านข้างโลงศพของตนเอง แล้วเลื่อนมือทั้งสองข้างไปจับสองแก้มของเซลฟีพร้อมกับดึงออก

“ว้าย!!!” หญิงสาวเบื่องหน้าลืมหูลืมตาขึ้นพลางร้องเสียงดัง

“ไปนอนหลับข้างที่รักซะ จากเลือดของเขาที่ฉันเคยได้ชิมมาครั้งหนึ่ง มันบอกว่าอีกฝ่ายมีโรคร้ายรุมเร้าอยู่ภายใน” เสียงครีดยของคุณหนูแวมไพร่ ดังขึ้น ใบหน้าของเซลฟีทอแววกังวล เธอยืนตัวขึ้นมาทันที แต่มือทั้งสองข้างของแวมไพร่สาวยังคงดึงแก้มของอัสตรีเบื่องหน้าต่อ “อย่าลนลานสิ เขาไม่น่า ตายง่ายๆ หรือ ฉันแค่บอกไปตามคุณภาพของเลือด”

“แต่เบลนาเทียบอกว่าแค่ขาดการพักผ่อน” เซลฟีแย้ง

“เขี่ยขวานนมของคุณหนูแวมไพร่เด็กไม่อาจแยกแยะคุณค่าเลือดได้เท่าเขี้ยว แท้หรือ” เรนเน่อธิบายอย่างเห็นอึ้งหน่าย ก่อนจะหันไปมองเพื่อนสาวที่กำลัง กระทบกระวายเป็นน้ำตาไหล “ยัยบ้า! ฉันบอกแล้วไงว่าแค่พูดตามคุณภาพ ของเลือด”

“เขาจะตายเร็วมั้ย ฮือๆ” เซลฟีเริ่มมีสีหน้าหวาดผวา สองแขนของเธอ

เลื่อนมาโอบกอดแวมไพร่สาวไว้แน่น จนเรนเน่รู้สึกแน่นหน้าอกและยังได้ยินเสียงกระดุกที่โครกลั่นกรอกรบแกรบ “ฮือๆ ไม่นะ ฉันรักเขาจริงๆ นะ”

“ไอ้ที่กำลังจะตายนะ มันฉันยะ” สองมือของคุณหนูแวมไพร่เลื่อนไปผลักร่างเพื่อนสาว จนอีกฝ่ายถอยหลังไปชนโคงศพสีขาวของเบลนาเทีย ปากของเธอหอบหายใจเพราะความเจ็บปวดที่ยังแล่นแปลบปลาบอยู่ “ยัยคนบ้าพลัง! คิดจะฆ่าฉันหรือไง”

“ตอนนี้เขาอยู่ไหน” เซลฟีลุกขึ้นยืนแล้วมองมาด้วยสีหน้าจริงจัง

“กิลด์ยูนิเวิร์ส” แวมไพร่สาวตอบพลางใช้มือขวาเคาะโคงศพของเบลนาเทีย เซลฟีเคลื่อนร่างมายืนอยู่ด้านหลังของเธอ เรนเน่มองฝ่าโคงศพสีขาวที่กำลังเลื่อนเปิดขึ้น

“ฮ้าว!!!...” เด็กสาวแวมไพร่โผล่ศีรษะที่มีผมกระเซอะกระเซิงออกมาสองตายังหลับอยู่ ใบหน้าน้อยๆ ส่ายไปมาด้วยท่าทางงัวเงีย เธอสวมชุดวันที่ซีซีชมพูอ่อน มีระบายอยู่ตามขอบเสื้อ

คุณหนูแวมไพร่ถามอย่างรำเริง “เบล ไปเดินเที่ยวกับแม่มั้ย วันนี้พวกเราต้องเลือกซื้อของใหม่อีกเยอะเลย รวมถึงรถมาราคัสด้วย”

“เรนเน่ เข้าไปเรียกเขาออกมาให้ที” มือทั้งสองข้างของเซลฟีจับแขนซ้ายของแวมไพร่สาว

“เข้าไปเองสิ” เรนเน่ตอบหัวนึ้นขณะเลื่อนมือขวาที่ถือหัวไม้สีขาวสว่าง ผมให้เบลนาเทียอยู่

“ฉันไม่ใช่รองหัวหน้ากิลด์แบบเธอนะ” เสียงไม่พอใจของเซลฟี

เรนเน่หันไปมองเพื่อนสาวที่กำลังมีสีหน้ากระวนกระวาย เธอเองก็เริ่มรู้สึกผิดที่พูดความจริงเรื่องนี้ออกไป ทว่าตอนที่เห็นอาเรสนั่งหลับอยู่นั้น เสียงลมหายใจของเขามันแผ่วเบาดูคนใกล้ตาย ร่างกายของเขาเหมือนเจ็บปวดสาหัส ทว่าก่อนทรงกลมหยินหยางที่ออกจากมือขวาก็ปกคลุมอยู่รอบร่าง ทำให้สีหน้าของอีกฝ่ายดีขึ้นทีละนิดจนลืมตาขึ้นมาจ้องหน้าเธอได้เป็นปกติ

“ก็เข้าไปซะสิ” แวมไพร่สาวยิ้มให้เพื่อนของตน

“แต่เธอมีความฝันเป็นหัวหน้ากิลด์ไม่ใช่เหรอ ต่อให้เป็นแค่ตำแหน่ง

รองหัวหน้ากิลด์ เธอก็สมควรได้รับมันนะ” เซลฟ์ที่มีสีหน้าสำนึกผิด

‘ยัยต้องอើย! ที่หลับเต็มอิมเพราะไม่อยากแย่งตำแหน่งรองหัวหน้ากิลด์กับฉันนี่เอง’ คุณหนูแวมไฟร์ส่งยิ้มให้เพื่อนมนุษย์ที่แสนสนิทสนมของตน เธอยกมือซ้ายขึ้นเบื้องหน้าของเซลฟ์ แล้วเอ่ยเสียงแข็ง “ไว้ฉันจะเล่าให้ฟัง แต่รับรองว่าตำแหน่งของเธอไม่กระทบฉันแน่ๆ”

วืง!!! หน้าจอกิลด์อาเพิร์สสามบานเปิดขึ้น

“เบลจะเข้ากิลด์เดียวกับพ่อแม่มั้ย” เรนเน่หันไปมองเด็กสาวแวมไฟร์ที่ยังยกมือสองข้างขี้ตาอยู่ เธอจึงดูอีกฝ่าย “อย่าขี้ตาแบบนั้นสิ มันจะทำให้ดวงตาอันมีค่าถลอกได้นะ”

เซลฟ์ยกมือซ้ายสัมผัสหน้าจอกิลด์อาเพิร์สทันที แหวนสีทองวงหนึ่งปรากฏขึ้นบนนิ้วนางมือซ้ายของเธอ หญิงสาวหันมามองเรนเน่สลับกับเบลนาเทีย

“ไปเถอะ ฉันอยู่ดูแลเบลให้เอง” คุณหนูแวมไฟร์ชูมือซ้ายสะบัดได้อีกฝ่าย เธอจ้องมองนิ้วหัวแม่มือขวาของเด็กสาวเบื้องหน้าที่มีแหวนสีเงินอีกวงหนึ่ง แล้วเอ่ยเสียงนุ่ม “เป็นนิชอบไปก่อนนะ สักวันแม่จะหาทางให้ลูกได้ตำแหน่งที่ดีกว่านี้เอง”

สองมือของเด็กสาวเอื้อมมาข้างหน้า แวมไฟร์สาวเข้าใจความหมายนั้นจึงเก็บหัวไม้ในมือขวาใส่ช่องเก็บของ แล้วค่อยเลื่อนสองมือไปอุ้มอีกฝ่ายขึ้นมากอดไว้พร้อมกับจ้องมองไปยังเพื่อนสาวที่กำลังมีท่าทีกระวนกระวาย เธอมองมาด้วยแววตาเป็นห่วง

“ไปเถอะน่า เหมยฮัวกับทูซามีปัญญาดูแลเบลอยู่แล้ว” เสียงดุของเรนเน่

“ขอบคุณ” ลีนเสียงนุ่มนวล เซลฟ์ที่รีบวิ่งออกจากกรดมาราคัสไป เรนเน่ส่ายหน้าก่อนจะเดินออกจากกรดมาราคัสอย่างว่องไว เธอหันไปหาอดีตนักรบทมิฬที่ยืนอยู่ด้านขวามือ “ทูซา ฝากไปเลือกกรดมาราคัสที”

“เอารุ่นไหนขอรับคุณหนู” บุรุษผมสีน้ำตาลค้อมศีรษะลง

“เอาเป็นรุ่นพิเศษ ราคาไม่เกียจ” คุณหนูแวมไฟร์หันไปมองเหมยฮัว

ก่อนจะยิ้มขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นสีหน้าคาดหวังจากเธอ “ขอที่มีตุ๊นอนด้านหลัง ให้นายกับเธออยู่ด้วยกันได้ด้วย”

“ไม่!” พ่อบ้านตอบเสียงแข็ง

“ขอบคุณค่ะ” อิศตรีผมสีม่วงตอบด้วยเสียงขึ้นใจ

เรนเน่หันกลับไปมองบุรุษผมสีน้ำตาลด้วยสายตาไม่พอใจ เธอมีความเป็นมิตรกับอิสตรีด้วยกันจึงโพล่ง “นี่เป็นคำสั่ง หรือว่าฐานะพ่อบ้านเป็นแค่ คำอวดอ้าง”

อดีตนักรบทมิฬพะระกั้ไปวูบหนึ่งก่อนจะถอยหลังไป แล้วโค้งตัวให้อย่างสุภาพก่อนจะเอ่ยขึ้น “ขอรับคุณหนู ผมขอต่อเติมด้านหลังเล็กน้อยเพื่อแยกห้องได้หรือไม่”

“นายจะยืนนอนหรือไง พื้นที่ข้างหลังก็น้อยอยู่แล้ว” เสียงดุของเหมยฮั่วดังมาจากด้านหลัง

“ไม่อนุญาต เพราะฉันเป็นผู้หญิงย่อมเข้าใจจิตใจของผู้หญิงด้วยกัน” คุณหนูแวมไพร่ตอบเสียงแข็ง พอเห็นบุรุษผมสีน้ำตาลอ้าปากจะได้แย้ง เธอก็รีบถามต่อ “หากนายไม่ชอบเธอจริง ทำไมต้องออมมือให้ในการต่อสู้เมื่อครู?”

‘จริงๆ ก็มองไม่ทันหรอกนะ พุดไปงั้นแหละ’ เรนเน่แอบคิดซ้ำๆ ในใจ ทว่าใบหน้าของพ่อบ้านกลับแดงขึ้นมาเล็กน้อย ก่อนจะค้อมศีรษะลง “ได้ขอรับคุณหนู ผมจะไปทำตามที่คุณหนูสั่ง”

แวมไพร่สาวหันไปหาอิสตรีผมสีม่วง “คงต้องขอให้พาไปภัตตาคาร อิลมารีสน้อยนะ เพราะพวกเรายังมีภารกิจมาเธอร์ที่นั่น”

“ได้ค่ะ” เหมยฮั่วโค้งตัวให้ครั้งหนึ่ง แล้วหมุนตัวเดินนำหน้าไป

แวมไพร่สาวเดินตามหลังสาวใช้ เธอหันไปมองรถมาราคัสหลายสิบคันที่วิ่งสวนไปมายามราตรี ขณะที่เดินผ่านตึกแกรนด์ก็ลัดก็คิดในใจว่า ‘ตอนนี้เชลพีจะเป็นยังไงบ้างนะ หวังว่าคงไม่ตื่นเต้นจนสลบไปแล้ว’

ถูกกับ!!! เสียงรถมาราคัสหยุดอยู่ด้านซ้าย

“คุณหนู ให้ผมไปส่งก่อนเถอะ” เสียงของอดีตนักรบทมิฬดังมา

“ก็ดี จะได้เขียนรายการสั่งซื้ออย่างละเอียดด้วย” แวมไพร่สาวอุ้ม

เบลนาเทียบขึ้นไปนั่งตรงกึ่งกลาง โดยมีหมยฮัวมานั่งกันไว้ที่ด้านขวาให้ ก่อนที่รถมาราคัสจะเริ่มแล่น เรนเน่ก็จดบันทึกรายการสิ่งของโดยมีลูกสาวนั่งอยู่บนตัก เธอชายตามองเข้าไปภายในแกรนด์กิลด์ฟลางคิดในใจ ‘สงสัยพอกลับมาอีกครั้ง คงต้องเข้าไปช่วยเซลฟ์ เอ้อ!!!’

ทางด้านเซลฟ์นั้นเต็มไปด้วยความกังวล จนทำให้เธอลืมสวมหน้ากากแฟนธ่อมขณะเข้าไปในกิลด์ยูนิเวิร์ส

วู้ง!!! ละอองแสงสีขาวยาวสองสายพุ่งมาใส่เธอ มันเป็นความอบอุ่นอย่างแปลกประหลาด

เซลฟ์รีบดูค่าพลังชีวิตและพลังพิเศษผ่านบาร์ไลฟ์ของตน ‘เอ๊ะ! ทำไมเพิ่มมาอย่างละ 2,500 หัวใจของละ’

ทว่าเมื่อเห็นอาเรสนอนอยู่ใต้กิลด์ทรี หญิงสาวก็ส่ายหน้าเพื่อสลัดเรื่องชวนงุนงงทั้งหมดทิ้งไป สองเท้าเดินย่องเข้าไปหาอีกฝ่าย

เซลฟ์มาหยุดอยู่ข้างซ้ายของมาสหนุ่ม พอเห็นวงหน้าของบุรุษผมดำที่ดูมีความสุขกับการนอนหลับ เธอก็ยกมือขวาขึ้นมาแตะอกซ้ายพร้อมกับถอนใจเบาๆ ‘ยัยเรนเน่ล้อฉันเล่นแรงไปแล้วนะ เขาหน้าตาสดชื่นแบบนี้ ไม่มีทางเป็นคนป่วยหนักได้หรอก’

อิสตรีผมสีชาคูกุเข้าทั้งสองข้างลงกับพื้น ใช้มือขวายันกายไว้ ส่วนมือซ้ายยื่นไปลูบเส้นผมที่ปรกหน้าผากของอาเรส จู่ๆ ก็มีสายลมพัดผ่านมาจากทางขวามือ ทำให้เส้นผมของเธอที่หลุดออกจากผ้าคลุมสีดำปลิวไประไบหน้าของเขา

“อ้อ...” ชายหนุ่มส่งเสียงดังในลำคอเบาๆ ก่อนจะยกมือขวาขึ้นมาปิดมือซ้ายของเซลฟ์และเส้นผมให้ออกจากไบหน้าของตน แล้วเริ่มหลับไหลต่อไป

หญิงสาวนึกสนุก ลงไปนั่งด้านซ้ายของมาสหนุ่ม มือสองข้างของเธอเลื่อนไปจับศีรษะของเขาลงมานอนหนุนตักอย่างนุ่มนวล เพียงศีรษะของเขากระทบต้นขา ไบหน้าของเธอก็ร้อนผ่าว

‘เราต้องทำได้สิ’ หลังจากคิดเพิ่มกำลังใจให้ตนเองแล้ว หญิงสาวก็ยกมือขวาไปลูบศีรษะของชายหนุ่มด้วยความรักและห่วงใย เธอรวบรวมความกล้าทั้งหมดแล้วก้มหน้าลงไปจูบหน้าผากของมาดที่รักอย่างทะนุถนอม ‘ขอให้สองเราได้อยู่แบบนี้ไปอีกนานเท่านานนะ...’

ตึกๆ!!! เสียงหัวใจของเธอเต้นระรัว

เซลฟ์ที่รีบเอนหลังกลับไปพึ่งกิลด์ทรี ความรู้สึกเอียงอายเผยออกมาทางสีหน้า ทันทีที่พริ้มตาหลับลง สติของเธอก็ดับวูบไป

ชายหนุ่มหลับใหลอย่างมีความสุข กระทั่งได้รับรู้ถึงความอบอุ่นและกลิ่นหอมจากกายที่แสนคุ้นเคย เมื่อลืมตาตื่นขึ้นก็เห็นเนินอกบังโอบหน้าของอีสตรีมมส์ซาอยู่ เขาจึงรีบยันกายขึ้นโดยพลัน

ตึกๆ!!! หัวใจของเขาเต้นระรัว

อาเรสรีบหันกลับมามองเซลฟ์ที่กำลังหลับอยู่ เธอมีสีหน้ายิ้มแย้มเหมือนกำลังฝันดี ชายหนุ่มจึงเอนหลังลงไปพึ่งกิลด์ทรีด้านขวาของเธอ เขาเพียงเคลื่อนแขนซ้ายไปแตะแขนขวาของหญิงสาวแล้วหลับตาลง

จังหวะนั้นเอง ร่างบางของหญิงสาวก็เคลื่อนไปทางซ้ายตามศีรษะของเธอ ชายหนุ่มพลันลืมตาขึ้นแล้วรีบใช้สองมือโอบกอดเซลฟ์ไว้ เพื่อไม่ให้เธอล้มกระแทกพื้นดิน

‘โธ่! เกือบไปแล้ว หวังว่าเซลฟ์คงยังไม่ตื่นนะ’ ชายหนุ่มค่อยๆ ประคองให้หญิงสาวนอนพึ่งกิลด์ทรีตามเดิม ส่วนตัวเขาก็กลับมานั่งหลับอยู่ที่เดิม

ตุบ!!! น้ำหนักบางอย่างเพิ่มขึ้นบนหัวไหล่ซ้ายของเขา

ชายหนุ่มมิได้ลืมตาขึ้น เขาใช้เพียงเนตรใจก็รับรู้ได้ว่าศีรษะของเซลฟ์ที่เลื่อนลงมาขบหัวไหล่ข้างนั้น มือซ้ายของเขาเคลื่อนไปกุมมือขวาของเธอ ปล่อยให้ความง่วงที่เกาะกินจิตใจพาเข้าสู่ห้วงนิทรา

ท่ามกลางความสุขจากการนอนหลับ เสียงหวานก็ดังขึ้นเบื้องหน้า “หลับพอริยัง”

อาเรสลืมตาขวามือขึ้นทันที เขาเห็นเรนนิ่งจ้องมองอยู่ด้วยแววตาห่วงใย

ทว่าสองมือของเธอก็กำลังกดส่งภารกิจมาเธอร์ทรีจำนวนมาก ทางขวาเป็น หน้าจออากาศสี่แดงหลายร้อยบานที่มีมิงกุกูสี่แดงประดับไว้ ส่วนทางซ้ายเป็น หน้าจออากาศสี่เงินสิบกว่าบาน

“แป็บหนึ่งนะ ขอฉันส่งภารกิจมาเธอร์ทรีพวกนี้ก่อน” เสียงจริงจังของ เรนเน่ เธอมองทุกหน้าจออากาศพร้อมกับส่งภารกิจจนครบ คุณหนูแวมไพร์ ค่อยคลี่ยิ้มละไมมาให้ มือขวาของเธอเลื่อนหน้าจอกิลด์อาเพิร์ธสมาหยุดอยู่ ตรงหน้าของอาเรส “ลองดูสิ พวกเราได้คะแนนกิลด์เพิ่มมาเยอะเลยนะ อีๆ”

ชายหนุ่มรีบดูรายละเอียดในหน้าจออากาศบานนั้น

กิลด์ อาเพิร์ธ ระดับกิลด์ 1,000 0 1 แดง ความสูง

กิลด์ทรี 25.99 เมตร

คะแนนกิลด์ 109,384,956 หยดน้ำ รับประทานมาเธอร์ทรี 162 ครั้ง สำเร็จ 160 ครั้ง ล้มเหลว 0 ครั้ง ยกเลิก 0 ครั้ง

สมาชิกสูงสุด 11 คน ลาออก 0 คน ตาย 0 คน

สมาชิกระดับหนึ่ง 3/3 ตำแหน่ง สมาชิกระดับสอง 3/3 ตำแหน่ง สมาชิกระดับสาม 0/5 ตำแหน่ง

เมื่อเขาดูจบก็หันไปมองแวมไพร์สาวด้วยความแปลกใจต่อจำนวน สมาชิกสูงสุดที่เพิ่มขึ้น จึงรีบถาม “เรนเน่ ทำไมสมาชิกกิลด์ของเราจะได้เป็นสิบเอ็ดคนแล้วล่ะ”

“ก็รางวัลจากตารางสุ่มที่ให้ เพิ่มรองหัวหน้ากิลด์ 1 ตำแหน่ง ไง” คุณหนูแวมไพร์ตอบอย่างใจเย็น

ชายหนุ่มเข้าใจทันควัน แต่เมื่อกวาดตามองไปเห็นจำนวนสมาชิกระดับสองที่เต็มทั้งสามตำแหน่ง เขาก็ยกนิ้วมือขวาขึ้นมาบ่นชื่ออย่างจริงจัง ทว่านับก็ครั้งก็ได้เพียงแค่ห้าคน

“อืม...ผมลองนับแล้ว พวกเรามีแค่ห้าคนไม่ใช่หรือ” อาเรสถามด้วยเสียงมันใจ

“พอดีแฟนหูขามาขอเข้าร่วมกิลด์ด้วยนะ เป็นคนที่ที่รักเคยเจอแล้ว” แวมไพร์สาวตอบด้วยเสียงร่าเริง ขณะที่เธอกำลังหันไปมองหน้าจออากาศ

หลายสิบบาน มือซ้ายก็ส่งหน้าจอบานหนึ่งมาให้เขา ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปยังจุดที่ฝังโพสท์ซีด “เดี๋ยวฉันจัดการใช้ของรางวัลจากภารกิจให้เอง พักตอไปอีกครู่หนึ่งก็ได้ล่ะ พอออกไปพวกเราจะต้องไปนั่งฟังคำบรรยายการเป็นหัวหน้ากิลด์อีก”

อาเรสผงกศีรษะในเวลาเดียวกับที่เรนเนเดินไปยังจุดต่างๆ รอบด้าน เธอลากหน้าจออากาศเหล่านั้นฝังลงไปใต้ดิน ทันใดนั้นเหล่าเมล็ดพันธุ์ต่างๆ ก็เริ่มงอกขึ้นมาเป็นต้นกล้าเล็กๆ ล้อมรอบสถานที่แห่งนี้ แวมไพร์สาวหันมาจ้องหน้าเขา เธอขม้อซ้ายไปยังหน้าจออากาศเบื้องหน้าของตน ชายหนุ่มเข้าใจความหมายนั้นจึงมองหน้าจออากาศที่เธอส่งมาให้เมื่อครู่ เขาไล่สายตาลงไปจากคำว่า ครอบครัวยูอาเฟิร์ส

สมาชิกระดับหนึ่ง (มังกูทองราชา) อาเรส ไนต์แมร์

พลังชีวิต 16,073 28 73 28

พลังพิเศษ 16,073 28 73 28

(มังกูทองราชินี) เรนเน บี เอมมาริโน

พลังชีวิต 5,582 46 70 28

พลังพิเศษ 5,582 46 70 28

(มังกูทองราชินี) เซลฟี เอ็น วินดาเรีย

พลังชีวิต 9,551 41 80 28

พลังพิเศษ 9,603 89 79 28

สมาชิกระดับสอง (บิชอปเงิน) เบลนาเทีย ไนต์แมร์

พลังชีวิต 4,701 72 2 28

พลังพิเศษ 4,727 76 97 28

(รู๊กเงิน) เหมยฮัว ถัง

พลังชีวิต 10,485 99 95 28

พลังพิเศษ 10,497 89 79 28

(ในดีเจิน) **บูซา เอส ทิวลิป**

พลังชีวิต 10,499 **ทอง** 99 **เงิน** 99 **แดง**

พลังพิเศษ 10,499 **ทอง** 99 **เงิน** 99 **แดง**

สมาชิกระดับสาม (พอวันแดง) **ว่าง** (พอวันแดง) **ว่าง** (พอวันแดง) **ว่าง**
(พอวันแดง) **ว่าง** (พอวันแดง) **ว่าง**

ชายหนุ่มมองชื่อของเหมยฮั่วอยู่พักใหญ่ เขาคุ่นคิดอยู่นานก็ไม่มั่นใจว่าตนเคยรู้จักจริงหรือเปล่า รูๆ เสียงของแวมไพร์สาวก็ดังขึ้นเบื้องหน้า เรียกสติของเขากลับคืนมา

“เสร็จแล้ว พวกเราไปกันเถอะ” เสียงของคุณหนูแวมไพร์ดูสดใส เช่นเดียวกับใบหน้าของเธอ

อาเรสจ้องมองไปรอบข้าง เห็นแสงสีชาวกำลังสาดส่องไปทั่ว โดยเฉพาะด้านขวามือของชายหนุ่ม เฮาส์ทรีที่เป็นเพียงต้นกล้าสีเขียวอ่อน บัดนี้สูงขึ้นมากเกือบหนึ่งเมตร กลายเป็นต้นไม้สีน้ำตาลที่มีลำต้นขยายเป็นรูปบ้านขนาดเล็ก

โพสท์ทรีเปลี่ยนเป็นผู้ไปรษณีย์สีแดงที่มีใบไม้สีเขียวปกคลุม มันอยู่สูงจากพื้นประมาณเมตรครึ่ง บอร์ดทรีซึ่งอยู่ด้านข้างมีความสูงใกล้เคียงกัน ส่วนยอดกลายเป็นกระดานดำแผ่นหนึ่ง กว้างและยาวประมาณหนึ่งเมตร กรอบมีเกอวัลย์สีเขียวพรางดงาม มีผลทรงกระบอกเหมือนแท่งชอล์กสีขาวยื่นออกมาหลายแท่ง

อโรมาทรีมีลำต้นสีรุ้งสูงเพียงหนึ่งเมตร ปลายยอดของมันขยายออกเป็นรูปร่างทรงกลมเส้นผ่านศูนย์กลางสองฟุต ปล่อยให้อะไรเหยหยากสีสั่นลอยออกมา ถัดจากเฟรนด์ชิปทรีที่ได้จากมาเธอร์ทรี เจ้าต้นใหม่นี้สูงเพียงแค่ครึ่งหนึ่งของต้นแรกเท่านั้น

ทว่าเมื่อเขาหันไปทางซ้าย ก็ยังคงเห็นเพียงต้นกล้าเหมือนเดิม เรนเน่เดินเข้ามาใช้สองมือจับแก้มของชายหนุ่มไว้แน่น แล้วหันให้มาสบตากับเธอ

“ไว้ว่างๆ ฉันจะไปทำภารกิจมาเธอร์ทรีเพิ่ม ต้นไม้ฝั่งนั้นจะได้โตพอให้

ใช้งาน” เสียงของเธอดูกระตือรือร้น แวมไพร์สาวหันหน้าไปทางขวาเพื่อเอ่ยกับอัสตรีมส์ชา “เซลฟ์ตีนรียัง”

อาเรสหันไปมองตาม พบว่าสาวนักซึ่งยังคงหลับตาพริ้มอยู่ ศีรษะของเธอซบอยู่บนไหล่ซ้ายของเขา ชายหนุ่มจึงลองปลุกบ้าง “เซลฟ์! ไปกันเถอะ”

อัสตรีมส์ชามิได้ตอบวจา เรนเน่จึงจับใบหน้าของเขาให้หันไปสบตาเธออีกรอบ แล้วพูดอย่างจริงจัง “ลองเปิดหน้าจอกิลด์โลहितพิสุทธ์หน่อยสิ”

ติก!!! แรงสั่นสะเทือนเบาๆ เกิดขึ้นทางด้านซ้าย

ชายหนุ่มรีบหันไปมอง พบว่าอัสตรีมส์ชายังคงหลับอยู่ เขาจึงหันหน้ากลับมามองคุณหนูแวมไพร์แล้วเปิดหน้าจอกิลด์โลहितพิสุทธ์ ทว่ากลับพบเพียงข้อมูลเล็กน้อย **กิลด์ โลहितพิสุทธ์ ระดับกิลด์ 565,489** **ทอง 85**
91 **ความสูงกิลด์ทรี 3,095.99 เมตร**

“ขอฉันดูหน่อยสิ” เรนเน่เคลือบร้อนร่างมานั่งด้านขวา หลังจากเธอดูอยู่พักหนึ่งก็ถอนใจ “เฮ้อ! เล่นปกปิดข้อมูลให้เห็นแค่นี้เอง คุณคะ ช่วยเปิดหน้าจอรอบครัวโลहितพิสุทธ์หน่อยสิ”

อาเรสรีบเปิดหน้าจอดังกล่าวทันที ทว่าสิ่งที่เขาเห็นมีเพียง **สมาชิก ระดับสาม (พอร์นแดง) อาเรส ไนต์แมร์ พลังชีวิต 17,073** **ทอง 28**
เงิน 73 **พลังพิเศษ 17,073** **ทอง 28** **เงิน 73** **แดง**

“อืม...อีกฝ่ายปิดข้อมูลหมดจริงๆ” เสียงเย็นชาของเรนเน่ดังขึ้น เธอหันหน้ามามองเขาแล้วใช้มือขวาหยิบหน้ากากแฟนร่อมส์ดำออกมาสวมให้ชายหนุ่ม ก่อนจะใช้สองมือของเธอเลื่อนผ้าคลุมส่วนขั้วของเข่าขึ้นมาปิดศีรษะ จากนั้นก็ใช้มือทั้งสองข้างจัดแจงเสียดผ้าเขาให้เข้าที่ “อืม...ดูดีแล้ว ออกไปก่อนเถอะ เดี่ยวฉันจะใช้วิธีปลุกแบบผู้หญิงๆ กับเซลฟ์ให้เอง ยัยนี่ขี้เซามาตั้งแต่เด็ก”

อาเรสไม่รู้ว่าจะออกจากกิลด์ยูนิเวิร์สอย่างไรจึงถาม “คือว่า...”

“ฉันเปิดหน้าจอล็อกเอาต์ให้แล้ว เชิญออกไปก่อนได้ แต่รอพวกฉันก่อนนะ” เสียงออดอ้อนของแวมไพร์สาวดังขึ้นขณะส่งหน้าจอสี่ด้ามให้ด้วยมือซ้าย เธอจ้องมองชายหนุ่มตาไม่กะพริบ พออีกฝ่ายวางมือขวาลงบน

หน้าจอล็อกเอาท์ ร่างของเขาก็หายไปจากสถานที่แห่งนี้ เหลือแต่เพียงเซลล์ที่ยังคงนอนอยู่ในท่าเดิม

“เขาไปแล้ว เลิกแก๊งค์ลับซะที” เรนเน่เอ่ยอย่างเบื่อกๆ

“ขอบคุณนะเรนเน่” เซลล์ที่ลืมตาขึ้นหันมามองด้วยสีหน้าเขินอาย มือซ้ายของเธอเปิดหน้าจอล็อกเอาท์แล้วจึงถาม “ไปทำภารกิจมาเธอร์ที่รึมายังไงละนั่น ถึงเสร็จภารกิจเป็นร้อยเลย”

“คิดว่าฉันเป็นใคร” คุณหนูแวมไพร์กอดอกพูดด้วยท่าที่ภูมิใจ

“ยัยคลั่งกิลด์ คิกๆ” เซลล์ที่ยกมือปิดปากหัวเราะ

“สงสัยต้องบอกที่รักซะแล้วว่ามีผู้หญิงบางคนกลัวมาลูลูซ่า หึๆ” แวมไพร์สาวส่งยิ้มให้เพื่อนสาวเบื้องหน้าซึ่งกำลังมีสีหน้าลนลาน อีกฝ่ายโผล่เข้ามาถอดด้วยท่าที่สำนึกผิด

“อย่าบอกเขานะ” เสียงร่ำรอนของเซลล์ ดวงตาสีเขียวมรกตทอแววของร้อง

แปะ!!! หน้าผากของเรนเน่สัมผัสกับหน้าผากของอีกฝ่ายเบาๆ

“ยัยบ้า! ฉันไม่แก๊งค์เพื่อนรักแบบเธอหรอกนะ” คุณหนูแวมไพร์ใช้สองแขนกอดอีกฝ่ายอย่างเพื่อนสนิท “ฉันเห็นเธอโตมาจนเหมือนน้องสาว มีหรือพี่สาวคนนี้จะแก๊งค์ได้ลงคอ”

“ขอบคุณ” เซลล์ที่พูดด้วยเสียงจริงจัง

วู้ง!!! หน้าจออากาศสีแดงบานหนึ่งปรากฏขึ้น มีมิงกุกุสสีแดงประดับอยู่กลางจอ

เรนเน่กับเซลล์ที่หันไปมองพร้อมกัน แล้วแวมไพร์สาวก็เอ่ยด้วยเสียงยินดี “เหมยฮั่วคงทำเสร็จแล้วสินะ”

เซลล์ที่ปล่อยแขนออกจากเรนเน่พร้อมกับถาม “เหมยฮั่วคือหญิงสาวที่อยู่ตรงมรมาครัดซ์ของพวกเราเมื่อครู่หรือ เธอเป็นใคร ทำไมทั้งที่มีค่าพลังสมดุเลยอะขนาดนั้น กลับยอมเข้ากิลด์ของพวกเรา”

“แพนทูล่า” คุณหนูแวมไพร์ตอบอย่างสนุกสนานขณะถอนแขนออกจากเซลล์ เธอหมุนมือซ้ายไปแตะหน้าจอกิจการกิจเพื่อรับรางวัลจากมาเธอร์ที่

ทันใดนั้นก็เกิดหน้าจอกว้างสามบานซึ่งเขียนไว้ว่า *บุญเร่งการเจริญเติบโต* แวมไพร์สาวเห็นสีหน้าตกตะลึงของเซลฟ์จึงพูดขึ้น “เก็บคำถามเอาไว้ก่อน แล้วเดี๋ยวจะเล่าให้ฟังทีเดียวนะ ตอนนี้มีมาช่วยฉันโรยปุ๋ยซะดีๆ ก่อนที่หนูจะจะให้ของหวานกับเบลจนเสียนิสัย”

“ค่า!” เซลฟ์ขานรับพลางยื่นมือขวาไปจับหน้าจอก *บุญเร่งการเจริญเติบโต* สองบานแล้ววิ่งไปผลักหน้าจอเหล่านั้นลงบนพื้นดินใต้ต้นกล้าที่ยังเตี้ยอยู่

“พอมีความรักแล้วนิสัยอ่อนโยนขึ้นเยอะเลยนะ แล้วเราละ เบลี่ยนไปบ้างหรือเปล่า? เรนเน่หมุนตัวเดินไปโยนหน้าจอก *บุญเร่งการเจริญเติบโต* ที่เหลืออยู่บานเดียวไปยังเฮาส์ทรี ทำให้บ้านเริ่มขยายขนาดขึ้น บัดนี้มันสูงถึงสองเมตร แต่ยังไม่เห็นหน้าต่างและประตูทางเข้า ‘เฮ้อ! สงสัยต้องใช้อีกหลายฤดูเลยสินะ’

ขณะที่สองสาวกำลังสนุกกับการพัฒนาที่ดินในกิลด์ยูนิเวิร์สอยู่นั้น อาเรสก็ยื่นนิ้วชี้จ้องฝูงชนที่ต่อแถวอยู่ตรงหน้าโต๊ะวงแหวน ประชาสัมพันธ์สาวยังคงให้คำแนะนำพวกเขาอย่างคล่องแคล่ว เธอหันมาค้อมศีรษะให้ชายหนุ่มครั้งเดียวก่อนจะทำงานต่อไป

สายตาของอาเรสเริ่มจ้องไปยังนอกตึกแกรนด์กิลด์ เห็นเบลนาเทียถูกอุ้มโดยบุรุษแปลกหน้า เพียงชั่วพริบตาก็มีหญิงสาวหน้าตาสะสวยเข้าไปใกล้ พวกเขาต่างสนทนากันอย่างเผ็ดร้อน

“พวกนั้นเป็นใคร แต่เบลนาเทียไม่มีท่าที่หวาดกลัว แถมยังหัวเราะอย่างมีความสุข เราคงไม่ต้องกังวลมั้ง” ขณะนั่นเอง แวมไพร์ตัวน้อยก็หันมาโบกมือขวาครั้งหนึ่ง ส่วนมือซ้ายกำลังหยิบลูกอมใส่เข้าไปปากอย่างเพลิดเพลิน

อาเรสยกมือขวาชี้ขึ้นโบกทักทายตอบ จังหวะนั้นแขนขวาของเขาก็ถูกคล้อง พอหันไปมองจึงเห็นว่าเป็นเรนเน่ที่สวมหน้ากากแฟนธ่อมอยู่ ส่วนเซลฟ์ซึ่งเดินมาคล้องแขนซ้ายของเขาไว้แน่นก็สวมหน้ากากแฟนธ่อมเช่นเดียวกัน

“ขึ้นไปข้างบนกันเถอะ” เสียงของเซลฟ์ดังขึ้น

“อย่ามัวแต่ตกใจสิ นั่นคือทูซา ส่วนข้างๆ คือเหมยฮั่วแฟนของเขาไง”
คุณหนูแวมไพร์กล่าวอย่างปลาดปลั้ม เธอชี้มือขวาไปทางเบลนาเทียแล้วพูดเสียงแผ่ว “ขึ้นกินลูกอมอีก แม่จะตีก้นนะ”

เบลนาเทียอ้าปากค้าง หันไปมองพ่อบ้านพร้อมใช้สองมือชี้ใส่อีกฝ่ายที่บัดนี้มีสีหน้าตกใจ เรนเน่เอ่ยต่อ “ถ้าเราไม่อ้อนให้ทูซาซื้อ เขาจะซื้อให้เธอ”

เด็กสาวแวมไพร์คอดอกก่อนจะหันมามองอาเรส ชายหนุ่มเข้าใจความหมายนั่นจึงหันไปหาเรนเน่ “ให้...”

“ไม่ได้! หากตามใจมากเกินไป เบลนาเทียจะโตขึ้นมาเป็นแวมไพร์สาวที่ไม่ดี” คุณหนูแวมไพร์พูดด้วยเสียงดุตัน อาเรสคิดจะแย้งเล็กน้อย แต่เธอก็ตะคอกไล่เสียก่อน “หรือที่รักจะรับผิดชอบหากเกิดอะไรขึ้นในตอนนั้น”

“แต่เซลที่รักตามใจเจอนะ” ชายหนุ่มหันซ้ายเพื่อขอเสียงสนับสนุนว่าอิสตรีผมสีชากลับเหล่ตาไปด้านข้าง

“ฉันก็เคยดูแลเซลที่ตอนเป็นเด็ก” เสียงไม่พอใจของเรนเน่ทำให้ชายหนุ่มหันไปมองแบบอึ้งๆ เพราะไม่ว่าจะดูจากด้านไหน อิสตรีผมสีชาก็น่าจะอายุมากกว่าแวมไพร์สาวอยู่หลายปี คุณหนูแวมไพร์เหมือนจะเข้าใจความคิดของเขา จึงใช้สันเท้าซ้ายขยี้ปลายเท้าขวาของเขาแล้วเอ่ยอย่างขุ่นเคือง “ขอโทษนะ ที่พ่อแม่ให้ฉันมาน้อยในหลายๆ อย่าง ยกเว้นสมองขึ้นไปชั้นห้าได้แล้ว”

“ไม่ละ ผมไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น ผมว่ารูปร่างของเรนเน่ก็ดีออก เพียงแค่เดี่ยกว่าเซลที่ไปหน่อยเท่านั้นเอง...อู๊ป!” ยิงมีทันลั่นวาวจา เท้าขวาของเขาก็โดนเธอเหยียบหนักขึ้นอีก ชายหนุ่มพูดต่อประโยคให้จบ “แต่ผมก็ชอบเรนเน่ที่ดูเป็นผู้ใหญ่นะ”

คุณหนูแวมไพร์สะบัดหน้าไปทางขวา แล้วพูดอย่างเขินอาย “ตาบ้า! ใครบอกให้มาชมตรงนี้ ไม่อายคนอื่นบ้างเธอ”

อาเรสหันมามองคนรอบข้าง สายตาของทุกคนล้วนจับจ้องมายังพวกเขา เซลที่ที่อยู่ซ้ายมือลากตัวเขาเดินผ่านโต๊ะวงแหวนแล้วขึ้นบันไดเวียนสีขาวไปอย่างว่องไว

พอขึ้นมาถึงชั้นสอง สาวนักซิ่งก็หยุดอยู่กับที่ บรูซหันมมองไปโดยรอบ จึงเห็นคนในผ้าคลุมหลากหลายสียืน พวกเขาต่างต่อแถวตามโต๊ะครึ่งวงกลมสีขาวที่ตั้งอยู่ตามมุมห้องทั้งสี่มุม

“คนที่รับภารกิจจากแกรนด์กิลด์ต้องมาส่งภารกิจที่ชั้นนี้ เพื่อรับทั้งเงินรางวัลและคะแนนสะสม” เซลฟีหันไปมองเรนเน่ “ส่วนชั้นต่อไปคงต้องฝากเรนเน่อธิบายแล้วละ เพราะฉันไม่เคยคิดจะสร้างกิลด์แบบเธอ”

เรนเน่ซึ่งคล้องแขนขวาของเขายู่ ลากเขาเดินผ่านบันไดเวียนขึ้นไปยังชั้นสาม บนชั้นนี้ทุกอย่างยังคงเป็นสีขาวเช่นเดิม มีเพียงห้องสิบสองห้องซึ่งถูกขอยไว้รอบด้านในพื้นที่เท่าๆ กัน

“นี่คือห้องประชุมพิเศษ สำหรับหลายสิบกิลด์มาประชุมพร้อมกัน” แวมไพร์สาวเอ่ยต่อขณะพาเขาเดินขึ้นชั้นสี่ “มันถูกใช้เพื่อปรึกษาเวลารับภารกิจยากๆ จากมาเธอร์ทรี หรือคำให้วามพิเศษจากแกรนด์กิลด์”

“พวกเราไม่ต้องแย่งกันทำงานหรอกเธอ” อาเรสถามด้วยความฉงน

“บางภารกิจสีเงินที่มาเธอร์ทรีให้มา จะให้พวกเราจัดเทศกาลการแข่งขันแบบที่คุณเคยเข้าร่วมของกิลด์จากแวมไพร์โง่” เธอตอบแบบผ่านๆ ก่อนจะหันมาด้วยรอยยิ้มร่าเริง “นั่นยังเป็นงานเล็กๆ ขอให้ที่รักจินตนาการว่าพวกเราต้องจัดงานเทศกาลให้เมืองหลวงของทวีปเรดมูน ที่รักคิดว่าจะต้องใช้คนเท่าไรดีล่ะคะ”

“เหวอ! เทียบกับงานที่เขาต้องเตรียมการที่นั่น ใช้สิบปีแบบนั้นไม่ไหวไปเธอ” เสียงขบขันของเซลฟี

“ก็ต้องเทียบแบบนั้นแหละ ถึงจะเห็นภาพชัดเจน” แวมไพร์สาวกล่าว ย้ำพร้อมกับลากตัวพวกเขาขึ้นไปชั้นสี่

ชั้นนี้มีผู้คนในผ้าคลุมกำลังนั่งอยู่ตามโต๊ะ แต่ละโต๊ะตั้งป้ายไม้สีขาวเขียนด้วยอักษรภาษาแวมดิซว่า *รับซื้อ* *ขาย* *แลกเปลี่ยน* ไว้เป็นส่วนใหญ่ มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เขียนว่า *รับสมาชิกกิลด์* *จ่ายค่าตัวตามภารกิจที่ทำได้*

“อ้าว! นั่นเรนเน่กับเซลฟีใช่ไหม มาทำอะไรที่นี่ละ” เสียงของหญิงสาวนางหนึ่งดังขึ้นด้านหลัง

อาเรสหันไปมองต้นเสียง เห็นคนในผ้าคลุมสีชมพูซึ่งนั่งอยู่ตรงโต๊ะที่มีป้ายเขียนว่า *รับแลกเปลี่ยนและรับสมัครบุคคลที่มีค่าพลังสมดุกระดับนายอำเภอ 10 ตำแหน่ง (ผู้หญิงเท่านั้น)*

“คิกๆ มากับแฟนที่พวกยาจกลือกันหรือเปล่า” เธอถามอย่างขบขัน ก่อนจะกระเซ้าต่อ “ป่านนี้ข้าวคงไปสุตชอบทวิปเรตมูนแล้วมั้ง”

“ท่านอาจารย์ก็” เสียงแ่งอนของเรนเน่ดังขึ้นก่อนจะปล่อยแขนของเขาแล้วเดินไปยังโต๊ะสีขาวของอิสตรีนางนั้น เธอหันมาหาอาเรส “มานี่สิ ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักเพื่อนของท่านแม่ เธอคอยดูแลฉันมาตลอด”

“คิกๆ ดูและอะไรกัน ฉันก็แค่คอยขายยาพื้นฟูพลังและแนะนำอาวูธ ออรา่มือสองให้เท่านั้นเอง” เสียงของเธอดูใจดี อีกฝ่ายเปิดผ้าคลุมด้วยสองมือเผยให้เห็นใบหน้าสวยสะดุดตา ผมยาวสีแดงเพลิงของเธอถูกรวบเป็นทรงหางม้า พอเธอใช้มือขวาสะบัดมันออกจากอุ้งมือ ปลายผมก็ยาวลงไปถึงบั้นเอว นัยน์ตาสีแดงเจิดจรัสนั้นทำให้อาเรสรู้สึกราวกับต้องมนตร์สะกด ริมนิปากสีชมพูดูรอยยิ้มซ้ำ “ท่าทางแฟนแม่หนูน้อยของคุณจะถูกใจสาวแก่แบบฉันสินะ”

อาเรสรีบส่ายหน้าไปมา เซลที่ซึ่งคล้องแขนซ้ายของเขายู่จึงโผล่สูงขึ้น “ท่านอาจารย์อย่าแกล้งเขาสิคะ”

“โห! ท่าทางลูกศิษย์ของคุณทั้งสองจะชอบเขามากเลยนะ” อาจารย์สาวหันมองไปมา ก่อนจะเลื่อนมือขวามาจับมือซ้ายของเรนเน่ไปดู “เรนเน่ปลุกกิลด์ที่สำเร็จแล้วหรือ”

“คะท่านอาจารย์” แวมไพร์สาวนั่งลงอยู่ข้างขวาของอาจารย์

“ขอไปหาอาจารย์ก่อนนะ” เซลที่ปล่อยแขนซ้ายของอาเรส แล้วเดินไปนั่งด้านซ้ายของอิสตรีผมหางม้า

ทั้งเรนเน่และเซลที่ต่างกอดแขนอาจารย์คนละข้าง แต่ก่อนจะเริ่มพูดจา คุณหนูแวมไพร์ก็หยิบสติงค็อกออกมาสามก้อน แล้วส่งให้อีกสองคน เพียงชั่วพริบตาพวกเธอต่างก็มองมายังอาเรส แต่ละคนล้วนส่งยิ้มมาให้เด็กน้อยเหมือนขำอะไรบางอย่าง ทำเอาชายหนุ่มรู้สึกแปลกประหลาด

อาเรสหันซ้ายขวาไปมา ก็เห็นคนทางขวาที่สวมผ้าคลุมสีดำนั่งอยู่บนเก้าอี้ก้นมือเรียก ชายหนุ่มจึงบอกกับพวกเขา “เดี๋ยวไปโต๊ะนั้นก่อนนะ”

“อือ” สองสาวขานรับ

อาเรสเดินผ่านโต๊ะสีขาวที่ตั้งวางสินค้าไปเรื่อยๆ จนถึงโต๊ะตัวหนึ่งที่ไม่มียี่ห้อวางอยู่เลย มีเพียงคำว่า *ร่วมภารกิจลับ* เขามองอีกฝ่ายซึ่งอยู่ในผ้าคลุมสีดำ

“พี่ชาย เรียกผมทำไมเหรอ” อาเรสถามอย่างจริงจัง

“วันนี้จะเดินทางไปไหน” พี่ชายในผ้าคลุมสีดำถามกลับมา

“หมู่บ้านเรนเดียร์” ชายหนุ่มตอบอย่างจริงจัง

“ได้สิ่งนั้นมาเหมือนกันใช่ไหม” คนในผ้าคลุมสีดำถามแบบมีเลศนัย

“ได้อะไร” อาเรสขุ่นงงต่อจากคำถามของอีกฝ่าย

ชายคนนั้นใช้มือซ้ายหยิบกระดาษม้วนออกมาวางบนโต๊ะ แล้วค่อยหยิบโลหะสีเงินออกมา เขาใช้ที่ลับดาบจากมือขวาลับโลหะนั้นเล่น ชายหนุ่มพยายามทำความเข้าใจคำใบ้ของอีกฝ่าย “ผมไม่ได้ไปเพื่อลับดาบ”

“อุตสาหกรรมบันเทิง ยังไม่เข้าใจอีกเหรอ” อีกฝ่ายพูดลูกขึ้น ใช้ฝ่ามือขวาทุบลงบนโต๊ะสีขาวจนแตกกร้าว แล้วค่อยใช้นิ้วชี้มือขวาชี้ไปยังม้วนกระดาษสีขาว ตามด้วยที่ลับดาบกับโลหะสีเงิน พลางพูดย้ำความหมายของของที่ละชิ้น “สิ่งนี้คือตัวแทน ภารกิจ! ลับ! สีเงิน! เข้าใจรึยัง เจ้าก็น่าจะได้ภารกิจลับสีเงินของหมู่บ้านเรนเดียร์มาเหมือนกันสิ ถึงจะได้ไปที่นั่น”

พรีบ!!! เสียงคนรอบข้างหันศีรษะมาพร้อมกัน

พี่ชายในผ้าคลุมสีดำเบี่ยงหน้าไปลงขึ้น “พอดีข้าฝึกออกเสียงอยู่ อย่าเข้าใจผิดไป”

“ที่แท้พี่ชายหมายถึง ภารกิจเข้าร่วมพิธีกรรมปลอบโยนดวงวิญญาณนี่เอง” เมื่ออาเรสเข้าใจคำใบ้จึงตอบเสียงใส เขาชูนิ้วชี้และนิ้วกลางมือขวาขึ้น “พี่ชายอย่าไปสายนะ เพราะระยะเวลาของภารกิจนี้มีแค่สองวัน แต่ทำไมมันมีแค่สองวัน ผมก็ยังสงสัยอยู่เลย”

“ไอ้ใจ! ที่มันมีแค่สองวันก็หมายความว่าอีกหนึ่งวันถึงจะเริ่มพิธีใจ จำ

ไว้ซะ” พี่ชายในผ้าคลุมสีดำพูดสั่งสอนด้วยเสียงดุๆ ทว่าเพียงชั่วพริบตา เขากลับโดนคนรอบข้างหิ้วออกไปจากเบาะหน้าของอาเรส “เฮ้ย! ข้าไม่ได้ปิดบังอะไรพวกเจ้า ข้าแค่จะไปหาท่านหม้ออาเรสเท่านั้นเอง เห็นว่าเพิ่งกลับมาหมู่บ้านเรนเดียร์”

“ตาบ้า! มานั่งนี่เลย” เสียงของเรนเน่ดังขึ้น

เขาหันไปมองต้นเสียง เห็นแวมไพร์สาวกำลังใช้มือขวาตบลงบนที่นั่งด้านข้างของเธอซึ่งว่างอยู่ ชายหนุ่มรีบเดินลงไปนั่ง ส่วนสายตาของเขายังคงจับจ้องพี่ชายในผ้าคลุมสีดำซึ่งกำลังถูกคนหมู่บ้านมากแบกลงไปชั้นล่าง

“เกิด...” ก่อนที่เขาจะถาม คุณหนูแวมไพร์ก็ยัดสโตนลิงก์ก้อนหนึ่งใส่มือซ้ายของเขา พอชายหนุ่มใช้มัน ลูกแก้วสีดำก็พลันปรากฏขึ้นเบื้องหน้า เพียงแค่คิดใช้ต่อ เขาก็เห็นหน้าจอตลอดสี่สารซึ่งมีใบหน้าของเซลฟี เรนเน่ และอาจารย์ของพวกเขาอยู่บนจอด้านขวามือ

‘ตาบ้า! เล่นป่าวประกาศขนาดนั้น นายอยากเดินทางข้าลงไซม์มัย’ เสียงไม่พอใจของเรนเน่

‘ปกติเขาไม่บอกกันหรอก ทั้งที่เป็นเรื่องดี’ อาเรสหันไปมองแวมไพร์สาวที่กำลังถือซ้ายของเขาแรงขึ้น ชายหนุ่มรีบเอ่ย ‘ขอโทษ’

‘ไม่ต้องขอโทษ นี่กลับเป็นเรื่องดีต่างหาก เมื่อกี้ฉันลืมนึกไป’ เสียงสโตไลซ์ของคุณหนูแวมไพร์ จู่ๆ เธอก็เลื่อนปากมาจูบแก้มซ้ายของเขาอย่างรวดเร็ว ‘นี่เป็นรางวัลนะ ตอนนี้ได้แต่หวังว่า พวกนั้นจะไปสู่มได้ภารกิจลับสี่เงินแบบพวกเรากันเยอะๆ’

‘ก็ดีจริงๆ นั่นแหละ พวกเราจะได้มีทัพหนุนหากเกิดปัญหา’ เสียงมีความสุขของเซลฟี เธอเดินมาจูบแก้มขวาของเขา ก่อนจะกลับไปนั่งกับอาจารย์เช่นเดิม ‘คิกๆ อย่าว้าวแต่ตะลึงลึคะ’

‘ใช่ อาจเป็นเรื่องดีก็ได้’ เสียงยินดีจากอาจารย์ของพวกเขา เมื่ออิสตรีผมหางม้าผุดลุกขึ้นยืน อาเรสจึงรู้ว่าเธอสูง 172 เซนติเมตร เธอพูดต่อด้วยเสียงจริงจัง ‘งั้นอาจารย์ขอตัวไปเตรียมพรรคพวกในกิลด์ก่อนนะ เพราะภารกิจลับสี่ทองทั้งสามของหมู่บ้านเรนเดียร์ มันแปลกประหลาดเกินไป’

‘ค่า!’ อิสตรีทั้งสองนางลุกขึ้นและโค้งตัวให้อาจารย์สาวที่กำลังเดินจากไป เธอโยนสตินลิงก์คืนกลับมาให้เรนเน่ ซึ่งยกมือขวาขึ้นรับไว้ได้อย่างแม่นยำ

‘เรนเน่ สรุปรายภารกิจสี่ทองที่รับมามีปัญหาหรือ’ อาเรสถามด้วยความสงสัย

‘ยังไม่แน่ใจ แล้วยังไม่มีใครในทาร์ซรุปรายภารกิจสี่ทองกันหรือ’ คุณหนูแวมไพร์เดินเข้ามาคล่องแขนขวาของเขาอีกครั้ง ‘เดี่ยวพวกข้างบนก็สอนเองไปรับฟังเรื่องน่าเบื่อๆ ให้จบพร้อมกันเถอะ’

‘ไม่เข้าใจได้มั๊ย เรนเน่’ เซลฟีหันมาส่งสายตาขอร้อง

‘อยากโดนคนในแกรนด์กิลด์จับไปสอบข้อเขียนมั๊ยล่ะ’ แวมไพร์สาวหันไปส่งยิ้มซุกซน

‘ไปก็ได้’ เซลฟีเดินมาคล่องแขนซ้ายของชายหนุ่ม

พวกเขาเขาเดินขึ้นบันไดเวียนสีขาวไปยังชั้นบนสุดของสถานที่แห่งนี้ ขณะเดินขึ้นไป เรนเน่ก็เตือนอย่างเคร่งเครียด ‘จำไว้นะ ตอนที่ฟังอยู่ ห้ามหลับ ห้ามซักถาม และห้ามเสียมารยาทเด็ดขาด’

เมื่อขึ้นมาถึง เขาก็พบว่าที่นี่ห้องเหลือเพียงสามห้องซึ่งแบ่งพื้นที่ไว้เท่ากัน ตรงใจกลางส่วนบนของประตูทั้งสามบานมีสัญลักษณ์มังกร ส่วนด้านล่างมีตัวอักษรภาษาแวมดิซซีเดียวกับสัญลักษณ์ประดับเอาไว้

ประตูห้องเบื้องหน้ามีมงกุฎสีแดงเขียนไว้ว่า *ชาวสวนมือใหม่* ประตูห้องด้านขวาเป็นมงกุฎสีเงินเขียนไว้ว่า *ชาวสวนมืออาชีพ* ส่วนห้องด้านซ้ายเป็นมงกุฎสีทองเขียนไว้ว่า *ศาสตราจารย์แห่งกิลด์ตรี*

‘เอาสตินลิงก์คืนมาก่อน’ คุณหนูแวมไพร์ยื่นมือขวามาเบื้องหน้าของชายหนุ่ม

‘ฉันเก็บให้เอง’ สิ้นวาจา เซลฟีก็ใช้มือซ้ายเก็บสตินลิงก์ของเขาส่งไปให้แวมไพร์สาว

อาเรสหันมองซ้ายทีขวาที “แล้วพวกเราต้องเข้าห้องไหนล่ะเรนเน่”

“ตามฉันมา” เรนเน่ลากชายหนุ่มเดินไปยืนอยู่หน้าประตูที่มีมงกุฎสีแดง เธอใช้มือขวาเคาะประตูสองครั้งแล้วเอ่ยด้วยเสียงสุภาพ “ขอรบกวน

ด้วยค่ะ”

เอ๊ยด!! ประตูเปิดออกอย่างว่องไว

ภายในห้องกว้างสีขาวโพลน มีโต๊ะทำงานอยู่หนึ่งตัว คนในผ้าคลุมสีขาวขลิบทองคนหนึ่งกำลังนั่งเก้าอี้ไขว่ห้างขาจับจ้องมายังพวกเขา ผู้ดีของอีกฝ่ายปักลายมงกุฎสีแดง เขาพูดขึ้นอย่างเบือๆ “เรนเน่เข้ามาได้เลย รีบฟังปู่ฟูล่ามให้จบๆ ปู่จะได้กินข้าวต่อ”

ครั้น!!! เก้าอี้ทรงกลมไร้พนักพิงสีขาวสามตัวโผล่ขึ้นมาจากพื้น ห่างจากโต๊ะทำงานหนึ่งเมตร

“คา!” คุณหนูแวมไพร์ซานรับด้วยเสียงน่ารัก เธอจุดเขากับเซลฟีไปนั่งลงบนเก้าอี้เหล่านั้น

ทันทีที่พวกเขาทั้งสามนั่งลง อีกฝ่ายก็โผล่ขึ้น “กิลด์ทรีสูงเท่าไรวะ”

“25.99 เมตรค่ะ” เรนเน่ตอบอย่างภาคภูมิใจ

“เอ๊ย!! สูงขนาดนั้นมันเกินหน้าที่ปู่แล้ว ไปห้องถัดไป ซิวๆ” ยังไม่ทันสิ้นวาจา เก้าอี้ที่พวกเขานั่งอยู่ก็ลุดหายไป ทำให้ชายหนุ่มต้องรีบยืดขาขึ้นแล้วหันไปมองคุณหนูแวมไพร์

แวมไพร์สาวส่งสายตาดูมาทางเขา ก่อนจะยิ้มขึ้นบานแล้วหันไปโค้งศีรษะให้คนในผ้าคลุมสีขาวขลิบทอง “งั้นหนูไปละนะค่ะ”

อาเรสหันไปโค้งศีรษะตามเช่นเดียวกับเซลฟี แขนขวาของเขาถูกเรนเน่ลากเดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว จนมาหยุดยืนอยู่หน้าประตูที่มีมงกุฎสีเงิน แวมไพร์สาวเคาะประตูพลางเปล่งเสียงหวาน “ขอรับกวนด้วยค่ะ”

ประตูห้องยังไม่เปิด แต่มีเสียงหญิงชราดังออกมาจากภายในห้อง “กิลด์ทรีสูงเท่าไรวะ”

“25.99 เมตรค่ะ” เรนเน่ตอบด้วยโทนเสียงเดิม

“ระดับกิลด์เท่าไรวะแล้ว” เสียงหญิงชราดังขึ้น

คุณหนูแวมไพร์ตอบเสียงระรื่น “หนึ่งพันดาวทองกับ...”

“เกิงานยายแล้ว ไปห้องถัดไป” หญิงชราในห้องพูดตบตบ

แวมไพร์สาวยิ้มแป้น เอ่ยเสียงสดใส “งั้นหนูไปละนะค่ะ”

อาเรสถูกเรนเน่ลากไปหยุดยืนหน้าประตูห้องที่มีมงกุฎสีทอง ทว่าก่อนที่คุณหนูแวมไพร์จะเคาะประตู เสียงทุ่มเข้มของบุรุษชาวปลันดิงขึ้น “มีต้นไม้อะไรบ้าง”

เรนเน่สุดลมหายใจเข้าหนึ่งครั้งก่อนจะตอบเป็นชุด “เฮาส์ทรี โฟสต์ทรี บอร์ดทรี อโรมาทรี...”

“ไม่เหลืออะไรจะให้สอน แบบนี้ต้องไปที่สำนักงานใหญ่ เชิญ” ลิ่นเสียงของชายชรา ได้ประตูก็มีจดหมายสีขาวยื่นออกมาฉบับหนึ่ง

เรนเน่ปล่อยมือซ้ายออกจากแขนขวาของอาเรส เธอย่อเข่าลงไปเก็บจดหมายขึ้นมาใส่ช่องเก็บของอย่างฉับไว พอแวมไพร์สาวลุกขึ้นก็ใช้มือขวาเคาะประตู พลังตวาดอย่างโมโห “นี่ ถึงระดับกิลด์ของพวกเราจะสูง แต่อย่างน้อยก็น่าจะสอนอะไรพอเป็นพิธีบ้างสิ หนูรอวันนี้มานานมากเลยนะ”

เอี้ยด!!! ประตูทั้งสามบานเปิดพร้อมกัน

คนในผ้าคลุมสีขาวขลิบทองสามคนเดินมาเยือนล้อมรอบพวกเขา ในมือขวาของทั้งสามมีหนังสือปกสีดำเล่มหนึ่ง ซึ่งมีอักษรภาษาแวมดิชเขียนไว้ว่า *วิธีก่อตั้งกิลด์ฉบับเรนเน่ พิมพ์ครั้งที่ 155*

“รู้ไหมว่าหนังสือเล่มนี้เราใช้อ้างอิงในการสอน” สามเสียงผสานราวกับฝีกมาเป็นอย่างดี

“ฮ้า!!!” แวมไพร์สาวร้องอุทานออกมาเบาๆ

“แล้วจะให้พวกเราที่ยังจำทุกหน้าไม่ได้ สอนอะไรเจ้าละ ท่านอาจารย์เรนเน่ ยัยคัลด์กิลด์” สามเสียงเริ่มผสานกันอีกครั้ง

อาเรสหันไปมองคุณหนูแวมไพร์ แล้วเอ่ยปากชม “เก่งไปเลยนะเรนเน่ เขียนหนังสือขายได้ด้วย”

“ซึ!” เรนเน่กระดกคิ้วอย่างไม่พอใจ เธอหันไปมองคนในผ้าคลุมสีขาวขลิบทองทั้งสาม ก่อนจะถามด้วยเสียงแผ่วเบา “อย่างน้อยก็ช่วยบอกหน่อยได้มั้ยว่า ตารางสูตรพิเศษ คืออะไร ทำไมต้องปิดเป็นความลับ”

ชายชราในผ้าคลุมสีขาวขลิบทองปักลายมงกุฎสีทองบนฮู้ด เปล่งเสียงสั้นๆ ออกมา “พวกเจ้ารู้ได้แล้วนี่”

อาเรสกับเรนเน่ผงกศีรษะรับ อีกฝ่ายจึงหันไปมองเซลฟีแล้วถามด้วยเสียงจริงจัง “กิลด์เจ้ามีตำแหน่งรองหัวหน้ากิลด์เพิ่มมาใช่ไหม”

“ใช่” คุณหนูแวมไพร์ตอบทันที

หญิงชราโผล่ขึ้นด้วยท่าทางเบื่อน่าย “หากมีใครถาม วันหลังจงตอบไปว่า เป็นรางวัลพิเศษจากภารกิจสีทอง”

“ทำไม” แวมไพร์สาวหันไปมองหญิงชราในผ้าคลุมสีเขียวปักลายมงกุฎสีเงินบนผู้ดี

“หากความจริงนี้ถูกเปิดเผยออกไป กิลด์ส่วนใหญ่บนบาร์ทซจะต้องพึ่งพินาสไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง” พูดแล้วสามผู้อาวุโสก็แยกย้ายกันกลับเข้าห้องไปทันที

อาเรสเข้าใจในบัดดล เรื่องแบบนี้เขาเคยเห็นและได้ยินมาบ้างบนซารังเหล่าลูกศิษย์ตามสำนักยุทธ์ต่างแก่งแย่งกันเป็นว่าที่เจ้าสำนัก เพราะหวังจะฝึกวิชาลับประจำสำนักนั้น ทั้งการใส่ร้าย ลอบฆ่า และข่มขู่ เกิดขึ้นเพื่อให้ตนได้วิชาลับนั้นมาครอบครอง ทำให้บางสำนักถึงขั้นล่มสลายภายในเวลาไม่กี่ปี

ชายหนุ่มลองเปรียบเทียบคุณค่าของตารางสุ่มแบบพิเศษที่น่าจะมีความลับอีกมากมาย มันน่าจะเทียบได้กับม้วนตำราราชันยุทธ์ของบิดา ม้วนตำราเทพทำนายของมารดา เคล็ดวิชาซารังที่หายสาบสูญไปช่วงสงครามจอมยุทธ์ และอีกหลายวิชาที่เป็นชนวนของสงครามหลายรูปแบบในประวัติศาสตร์ซารัง

“พวกเขาพูดถูกแล้วเรนเน่” อาเรสผงกศีรษะเห็นด้วยกับสามผู้อาวุโสเมื่อครู่

แวมไพร์สาวหันมามองด้วยแววตาแปลกใจ “ที่รักเข้าใจเรื่องแบบนี้ด้วยหรือ”

“ที่รักเข้าใจจริงๆ หรือ” เซลฟีถามเขาด้วยท่าทีหน้าใจ “หากไม่เข้าใจก็ถามฉันได้นะ เรื่องแบบนี้สำคัญมาก”

อาเรสถูกสองสาวใช้สายตาทิ่มแทงมา จึงก้มหน้าลงแล้วถาม “ปกติผมดูเื่องขนาดนั้นเลยหรือ”

“เปล่า” แวมไพร์สาวคล้องแขนขาของเขา ศีรษะของเธอชบลงบนไหล่ขวา “ฉันแค่ห่วงเท่านั้นเอง”

“ใช่ พวกเราแค่ห่วงมากไปเอง” น้ำเสียงของเซลที่คล้ายแก้ตัว เธอชบศีรษะลงบนไหล่ซ้ายของชายหนุ่ม

“ลงไปข้างล่างกันเถอะ จะได้ออกเดินทางซะที” ชายหนุ่มคิดถึงเรื่องที่น่าจะเกิดขึ้นในหมู่บ้านเรนเดียร์ จึงเริ่มไตร่ตรองอย่างจริงจัง ‘ขออย่าให้เกิดอะไรขึ้นกับคนรู้จักของเราเลย’

จ๊ับ!!! สัมผัสอุ่นเกิดขึ้นที่สองแก้มของเขา

“ขอโทษนะ” น้ำเสียงเสียใจของสองสาวดังขึ้นพร้อมกัน

หัวใจของอาเรสเต้นโครมคราม เขาหันไปมองซ้ายที่ขวาที่ก่อนจะพูด “ผมไม่ได้ตั้งใจเรื่องพวกนั้น แค่กำลังกังวลเรื่องหมู่บ้านเรนเดียร์”

“โอ้! เสียใจฟรีเลย แบบนี้ต้องขอคืน” น้ำเสียงหยอกล้อของเซลที่ดังขึ้น เธอเอียงแก้มขวามาให้เขา

“ฉันด้วยนะ” น้ำเสียงเซินๆ ของเรนเน่ก็ดังขึ้นด้วย

ชายหนุ่มหันมองสองสาวด้วยความกระสับกระส่าย เขาไม่รู้ว่าจะแก้ไขสถานการณ์นี้อย่างไร สามเสียงของผู้อาวุโสพลันดังออกมาจากห้อง “อะแถมที่นี้เป็นแกรนด์กิลด์ ไม่ใช่โรงแรม กรุณาใช้ให้ถูกต้องด้วย”

อาเรสรีบโค้งศีรษะแล้วพูด “ขอโทษครับ!”

อิสรีย์ทั้งสองต่างเบ้าปากด้วยท่าทางไม่พอใจ พวกเธอลากเขาเดินไปยังบันไดเวียนเพื่อลงชั้นล่าง ศีรษะของทั้งสองยังชบอยู่บนหัวไหล่ของชายหนุ่ม ทำให้อาเรสหัวใจเต้นตึกตัก ทว่าสายตาของเขายังคงจับจ้องไปตามชั้นต่างๆ ที่มีผู้คนบางตาลงอย่างเห็นได้ชัด มีเพียงชั้นสองที่ยังคงเนืองแน่นไปด้วยผู้คน ที่ต่อแถวรับรางวัลภารกิจ

เมื่อเดินลงมาถึงชั้นหนึ่ง ผู้คนส่วนใหญ่ก็หายไปจนหมดสิ้น พูซาคุ้มเบลนาเพียงเดินเข้ามา โดยมีเหมยฮั่วเดินตามมาด้านหลัง

“อาเรส ข้าขอเรียกท่านว่า นายท่าน นะ เพราะข้ากลับไปเป็นพ่อบ้านเต็มตัวแล้ว” อีกฝ่ายโค้งศีรษะลงอย่างสุภาพ

“ส่วนฉันแฮ้ง ชื่อเหมยฮั่ว เป็นสาวใช้ประจำตัวนายหญิงแห่งตระกูลจินดาเรีย” อิศตรีผมสีม่วงโค้งตัวด้วยท่าทางแช่มช้อย “และเป็นคู่หมั้นของลุงอาอย่างเป็นทางการ”

บุรุษผมสีน้ำตาลหันกลับไปมองเหมยฮั่ว “ทำตัวให้เรียบร้อยหน่อย นี่อยู่ต่อหน้านายท่านและนายหญิงทั้งสอง รวมถึงคุณหนูด้วย”

“ฉันแค่แนะนำตัว อยากร้อนรนลืบทูชา” เสียงหยอกล้อของอิสตรีผมสีม่วง เธอเดินมายืนด้านขวามือของอดีตนักรบทมิฬ แล้วสวมกอดอีกฝ่ายไว้แน่น “นายหญิงเรนเน่ไม่ว่าอะไรพวกเรานะ”

“ใช่ ข้าอนุญาตให้พวกเจ้าอยู่แบบครอบครัวได้” แวมไพร์สาวกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยน แต่เพียงชั่วพริบตาก็หันมาดุอดีตนักรบทมิฬ “บอกกี่ครั้งแล้วว่าห้ามให้ลูกอมเบลนาเทีย ทำไมยังให้อีก”

“ท่านแม่เรนเน่ ลุงทูชาไม่ผิดเลยนะคะ ลุงเขาไม่ได้ให้หนูแล้ว” เบลนาเทียกระโดดลงจากอ้อมแขนของพ่อบ้าน เดินเข้ามาจับขาคางขาของเรนเน่ แล้วพูดด้วยที่ท่าหน้ารักน่าซึ้ง “จริงๆ นะ ไม่เชื่อก็ค้นตัวหนูได้เลย”

“เปิดช่องเก็บของออกมาซะสิ” เสียงเย็นชาของคุณหนูแวมไพร์

“ท่านแม่เรนเน่ใจร้าย” เบลนาเทียวิ่งไปหาเซลฟี แล้วป็นขึ้นไปเกาะแขนซ้าย “ท่านแม่เซลฟี ช่วยหนูด้วย!”

“เรนเน่ นานๆ ครั้งก็ปล่อย...” เซลฟีพยายามช่วยลูกสาว

“อยากให้นำลูกสาวไปไว้มั้ย ฉันพร้อมจะสอนมันนะ” เสียงเรียบนิ่งของเรนเน่

เซลฟีสะดุ้งโหยง ทว่าอาเรสกลับรู้สึกสนใจ จึงรีบหันไปหาคุณหนูแวมไพร์ “มีวิธีเลี้ยงให้นำลูกสาวไปเร็วด้วยหรือเรนเน่ บอกผมหน่อยสิว่าต้องทำยังไงบ้าง”

“ใช่ บอกข้าทีนายหญิงเรนเน่ ข้าเองก็สนใจอยู่ เพราะต้องหาทางเลี้ยงชี้อื้อให้โตมาเป็นสุดยอดราชามาลูชา” อดีตนักรบทมิฬถามด้วยเสียงจริงจัง

แวมไพร์สาวยิ้มว่าเจิง ก่อนจะหันไปบอกบุรุษผมสีน้ำตาล “เจ้าชี้อื้อคู่นั้น อย่าไปหวังอะไรกับมันเลย เพราะมันก็เหมือนกับพ่อของมันนั่นแหละ

ส่วนเบลนาเทีย...มาหาแม่เดี๋ยวนี้!”

อารเสหันไปมองเบลนาเทียที่ปีนลงจากไหล่ซ้ายของเซลฟี เด็กสาวแวมไพร์เดินตรงไปยืนเบื้องหน้าเรนเน่ สองมือยกขึ้นมาปิดตา เอ่ยด้วยเสียงสลด “ตีหนูเบาๆ นะ”

“ใครบอกว่าจะตี แค่ว่าบอกว่าจะเปิดช่องเก็บของต่างหาก” คุณหนูแวมไพร์พูดด้วยเสียงเรียบนิ่ง

“งะ! แบบนั้นตีหนูดีกว่า” เบลนาเทียหันหลังมาให้พร้อมกับส่ายเอวไปมา “ตีเลย ตีเลย เพื่อลูกอมหนูทนได้”

“เบลรู้มัยว่าลูกต้องเปลี่ยนเขี้ยวแท้ที่คอของพ่อเมื่อยามโต” เสียงอ่อนโยนของเรนเน่

“รู้สิคะ เพราะมันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติตามประเพณีของชาวแวมไพร์” เบลนาเทียหันมาตอบด้วยเสียงสลดใจ แล้วมองมาทางอารเส “เพราะเขี้ยวนี้มันทำให้หนูดูเลือดได้เพียง 1 หัวใจของต่อวินาที”

“แล้วเบลรู้มัยว่า แวมไพร์ที่เป็นโรคเขี้ยวแท้ๆจะมีผลยังไงกับผู้ถูกดูเลือด” เรนเน่มองลูกสาวด้วยสายตานุ่มนวล

เบลนาเทียเอียงคอไปมา ก่อนจะหันไปหาพ่อบ้านและสาวใช้ “คุณลุงคุณป้า รู้หรือเปล่าคะ”

บุรุษผมสีน้ำตาลสายหน้า ทว่าฮิสตรีผมสีม่วงกลับแผยรอยยิ้มเย็นชา “คุณหนูคะ โปรดเรียกฉันว่าพี่สาวเถอะคะ นี่ถือว่าเป็นคำขอร้องส่วนตัวนะ”

เด็กสาวแวมไพร์รับหันหน้ากลับมาเพราะความกลัว เธอจ้องมองอารเส “ท่านพ่อคงไม่รู้สินะ งั้นถามท่านแม่เซลฟีดีกว่า”

อารเสคอดกเล็กน้อย ส่วนเซลฟีกะพริบตาปริบๆ “แม่ไม่ใช่ชาวแวมไพร์ จะรู้ได้ยังไง”

เบลนาเทียหันกลับไปจ้องมองเรนเน่ แวมไพร์สาวโพล่งขึ้นด้วยเสียงจริงจัง “แวมไพร์ทั่วไปมักจะโกหกว่าตัวเองไม่ประสีประสา จนทำให้เหยื่อต้องเจ็บปวดเวลาโดนดูเลือด แต่ความจริงนั้นคือพวกเขาเป็นโรคเขี้ยวแท้ๆ”

“ปิดประตู อย่าให้ใครได้ยิน” เสียงตะโกนจากรอบด้านดังขึ้น